

JARNÍ ČASOVKA BÁŠŤ

Bigmig – Bášť

Připravit se na první jarní časovku to je vždy úkol nad moje síly. Rovinky mi nikdy nešli a asi ani nepůjdou a jak člověk stárne a ještě k tomu má méně a méně času na trénink ... Musel by se stát zázrak abych něco zajel a zázrak se opravdu nestal . Prvním a posledním tréninkem byl PRS a když nepočítám 3 rovinky do Štěchovic opravdu jsem odjížděl s čistým štítem resp. s nepopsanou tabulí. Navíc se očekává celodenní déšť, tak to asi nebude žádná sláva. Tyto akce se pro mě stále častěji stávají společenskou událostí, ale to nevadí .

Ráno jsem si stříhnul přes Stromovku 50km volně na rozjezd a pak dva kopečky svižněji a čekal jsem co to udělá. Fouká trochu vítr, takže čas těžko budu moci srovnávat s loňskem ale dám do toho co se dá. V prostorech prezentace se poprvé setkávám s Michalem Dvořáčkem, který loni zázračně přežil autonehodu a už se zotavuje, že je jen otázkou času kdy bude zase závodit. Obdivuhodně se dal dohromady. Hanka s ním přijela opět otestovat nová kola a pochubit se co zase vylepšila od loňska... Počasí nám naštěstí dnes přeje a teplota přes počáteční zimu jde rychle nahoru. Hlavně ať neprší. Před startem využívám chvíli se pozdravit se všemi známými po dlouhé zimní přestávce. Krátce po 13. hodině jdu na to. Jsem rád že startuji mezi prvními, protože mě tlačí čas. Odpoledne mě ještě čeká návštěva O2 Arény finále hokejové extraligy Slavia - Vary. Michal Dvořáček tam shodou okolností jede taky. Můj synek říká, že kdo nefandí Slavii je varan . Ale zpátky k cyklistice.

Už od startu je mi jasné, že to bude bída. Rychlost se jen stěží dostává nad 30km/h a rovinka do Panenských Břežan stává se býti pro mě nekonečnou. Předemnou dresy Šlapek, za mnou dresy Šlapek, tak uvidíme kdo mě dojede a koho se podaří dohnat mě. Rovinka na Předboj je už o něčem jiném. Vítr fouká do zad a i rychlost na sebe nenechává dlouho čekat. Když odbočuji zpět do Bášti očekávám opět silný protivítr, ale ten jde naštěstí z boku tak alespoň chvíli mohu využívat jeho energie. Závěr prvního kola se ale už opět jedná jen o větru. Jak se tady bude spurtovat to nevím. Druhé kolo je ještě výrazně horší než to první. Síly ubývají celkem rychle. To se ale dalo čekat. Naštěstí vidím v dáli Igora, tak se snažím trochu povzbudit ještě k většímu úsilí. Před Igorem jede ještě Honza Adámek tak to je další meta. Mezitím se dostávám do závěrečné pasáže a vítr mě tak zastavuje, že se ani nepokouším o spurt. Mám pocit jako bych projel pásku a pokračoval do dalšího kola. No jo, tak mám to za sebou. Ty lepší mi zase více a více ujeli a ty slabší mám už jen těsně za sebou. Příští rok to doufám bude lepší .

Nestíhám už bohužel vyhlášení vítězů. Tak ještě zpětně gratulace všem omedajlovaným...

Léňa – Bášť 2008

V tomto roce jsem již jednu časovku absolvoval a přinesl jsem si z ní zkušenost, že bez hrazdy jet na rovině proti času je fakt záděr. Proto jsem den před závodem tento handicap odstranil a pořídil si krásnou hrazdičku. Na závod jsem vyrážel z noční směny (taby bych chtěl poděkovať Mlhošovi, že mě ráno nabral autem a tím mi dal šanci, se před závodem na dvě hodinky vyspat). Cestou jsme s Mlhošem rozebírali naše cíle, tahal jsem informace o trati a hlavně jsem se těšil na první jízdu s hrazdou. V Bášti první pozitivní obrázek, samá oranžová! Cíle na závod jsem měl dva. První, objet trať za 21minut, druhý: Nesmí mě dojet Diabla. Po projetí trati se mi rychle připoměla časovka ze Sedlce, kde taky pěkně foukalo, tak cíl číslo jedna byl dost v ohrožení. Zatačky se mi zdáli dost nebezpečné ,ať to bylo šterkem nebo svou ostrostití. Start se blížil tak jsem si užíval společnosti a atmosféry oranžového roštu (díky Malino za registraci, ušetřil si nám spoustu času a zařídil super motivaci). Ještě do startu mi přestal fungovat tachometr, takže nálada nakonec nic moc. Vyjížděl jsem tedy jen na tepák. Na start jsem zvolil převod 50x17. Hned po startu do mírného hupu to šlo, ihned na horizontu jsem zalehl na hrazdu a točil mírným klesáním do Panenských Břežan. Tento úsek

byl celý proti větru a říkal jsem si, jsi na začátku, tep máš už 186 tam zvolni! Vzpoměl jsem si také na PRS ,kde mi to fakt nejelo, zvolnil jsem na rychlost kolem 33km/h a švihal to do první ostré zatáčky, ze strach z podkluzu jsem do zatáčky přijel krokem. Po výjezdu se vítr otočil na docela snesitelný bočák tak jsem se vrátil na hrazdu, zvýšil tempo někam kolem 40km/h a táhl to po vlnkách na Předboj, tady se jelo fakt dobře rychlost jsem se snažil držet u 50km/h a užíval jsem si jízdy na hrazdě, ale jak jsem sledoval ubíhající asfalt mezi nástavci tak jsem přehlédnul sice označené díry v asfaltu, první jsem nabral přímo a druhou přelétl, uf! Konec kochání a zase zatáčka. Tady samý štěrk a díry, opět zpomaluju na krok, výjezd od rybníku na horizont jedu na hrazdě a poprvé vidím Konrada asi v půlce rovinky. Super, našel jsem svůj magnet! Od této doby dostává závod nový náboj. Silnice se sice začala mírně zvedat, ale to neřeším a řadím těžší převod a hurá na Konrada! Tep stoupl někam k 190 tak ho přestávám sledovat a sleduju pouze čas. Po projetí prvního okruhu čas 10:48, tady jsem zapochyboval o dosažení času 21minut. Na hupu na začátku druhého okruhu se zvedám ze sedla a Kolodějským způsobem ho vyjíždím, nemarním čas a v otročině proti větru lehám na hrazdu, rvu to co to dá a vidím Konrada na konci rovinky. Po chvíli mě předjíždí nějaký borec na časovkářském speciálu se zadním diskem. Předjel mě asi o 20m pak se tento rozestup od nás vlastně nezměnil jen v zatáčkách mi poodjel, ale vhupech jsem se zase přibližoval. Ve výjezdu z Břežan již vidím nápisy na Konradově mašině a magnetická síla začíná zesilovat. Díky bočnímu větru a mé hrazdě Konrada na vlnkách předjíždím! Už se neohlížím a pálím plnou, v Předboji v nejhorší zatáčce naposled zpomaluji na krok. Při výjezdu zařazuji opět Koledějský převod a hup od rybníka jedu přes 40km/h, nohy sou již dost kyselé, ale na to nedbám a rvu to vítr, nevítr! Ještě jsem v zatáčce zahlédl Kolíkáče ,jak se řítí do poslední zatáčky. A už se šinu do cíle. Čas druhého okruhu 10:37. Celkem 21:25min. Celkově vyšlo super počasí, vítr holt s tím se nic nenadělá, hrazda se projevila jako super pomůcka, cíl č. 1 nesplněn, cíl dvě, Diablo mě nedojel, splněn. Škoda, že jsem spěchal domů se vyspat určitě bych ještě rád ztrávil pár chvil ve společnosti šlapek. Už se těším na B8 s Mlhošem! Bikování zdar

BŘEŽANSKÁ OSMA

Bigmig - Jak to viděl Floyd Landis

Břežanská Osma patří už léta k mým velmi oblíbeným závodům. Ani letos jsem tedy nechtěl tento závod vynechat. Asi měsíc před závodem mi moje stabilní partnerka do mixu Hanka ovšem oznámila zprávu, že letos se mnou jet nemůže , protože jí v tom brání soustředění na závod sezóny ve Slovinsku. Nastala tedy pro mě nepříjemná situace rychle sehnat někoho nového. Protože závod se blížil a já nemohl najít stále toho vhodného partáka, když většina již byla dávno rozebraná a dvojice které spolu jezdí už léta se jen těžko roztrhávají, napadlo mě zalovit ve vodách ostatních týmů. Než jsem se ale k tomu odhodlal, napadlo mě oslovit vycházející ženskou vinohradskou hvězdičku Míšu Srbovou. Vždycky si říkám, že kdo nic nezkusí Ač jsem si nedělal velké naděje na úspěch po třech dnech přišla SMS. "Jedu". Musím přiznat, že mě to překvapilo a velmi mile, ale také trochu zamrazilo, že teď to bude na mě vše vymyslet a připravit naplánovat vymyslet taktiku a naučit . Bude to její první opravdová závodní sezóna, takže rozdávání zkušeností a rad bude na mé straně. Ještě jsme se domluvili, že si to necháme zatím pro sebe a pro ostatní jako překvapení. Tak vznikla zápletky s Landisem . Míša musela ještě 14 dní odolávat dalším "nápadníkům" , dotazům kdo je Landis a kdo to s ní vlastně jede . Já měl klid, protože by nikoho přece nenapadlo že nepojedu s Hankou. Sranda hold musí bejt za každou cenu.

Hned druhý den po této velké události jsme si dali první společný trénink v naprostém lijáku a já viděl jak je ta holka opravdu v dobré formě a jen tak něco jí nerozhodí. Tréninková spolupráce s Jurou Janouškem se nezapřela. Začal jsem mít stále víc a víc chuti do tréninku a

těšil se na B8, jako bych jí jel poprvé v životě . Snažil jsem se Míšu na závod co nejlíp připravit a neodrovnat.

Přišla Bášť jako poslední příprava, kde jsme si projeli společně celou trať a vyzkoušeli jízdu v háku. Míša mě stále a stále utvrzovala v tom, že jsem si nemohl vybrat lépe a že to bude parádní závod. Maká na sobě tvrdě a nedává na sobě znát známky po únavě.

Nastal den "B", tedy B8. Jediný co ve mně nechávalo pocit neklidu bylo počasí. Předpověď hlásila občasné dešť, ale věřit se tomu moc nedalo. V 8,30 v sobotu přijíždím do Hostovic. Raději se domlouváme na cestě autem s tím, že se rozjedeme až tam. Zatím neprší, ale je poměrně velká zima. Přes Kralupy přijíždíme dost brzy do Klíčan. V 9:30 ještě nikde ani noha. Registraci tedy zatím odkládáme a jedeme se zahřát malým okruhem Břežany - Bášť - Klíčany. Kolem 10.15 je už konečně v prostoru startu rušno. Při registraci se nechtěně prozradí kdo je Landis. Co se dá dělat. Štěstí nám snad přinese startovní číslo 13. Máme akorát hodinu do startu. Jedeme si tedy ještě jednou projet osmičku. Před startem ještě odhodit veškerou zátěž a jdeme na to.

Start. Míša zabrala tak mohutně, že její nástup vůbec nezachytávám a dojíždím jí až u mostu . Postupně přebírám iniciativu a přijíždíme k serpentínám v Břežanech. Míša se v nich trochu zpozdila a tak za křižovatkou mírně zvolňuji. Předjíždí mě ale opět jak uragán, takže musím zase na doraz abych se proboujel do čela. Konečně se trošičku uklidňuji na rovince do Předboje. Míša se drží jako klíšť. Moje pomalá jízda v rovinách jí nemůže činit vůbec problémy a taky nečiní. Občas slyším abych zrychlil. Při stoupání na Odolenou Vodu volím rozumné tempo a ona ze sebe vydává všecko. Snažím se pomoci alespoň povzbuzováním a hecováním co to jde. Stoupání jsme zdolali velmi svižně a v pohodě. Rozjíždím to zase do Břežan a snažím se i ukazovat díry v ementálu. Dojíždíme první dvojici jedoucí před námi a je to Fáfí s Vlkem a po chvíli i Svoradu s Fajglsonem. Čas po prvním kole na hranici 32min mě utvrzuje, že to není vůbec špatné. Co je špatné, že začíná kapat, krápat a později i pršet. Na kole to moc nevnímáme, ale na čase to určitě bude znát. Druhé kolo jedeme celkem v pohodě až do stoupání na Odolenou Vodu. Na Míše je vidět jak hrozně to bolí . Vidíme před sebou ale manželé Bartošovi, tak to dodává povzbuzení. Konečně jsem v Dolínku a z nejhoršího venku. Pálíme to do cíle z posledních sil a ještě se nám daří předjet dvojici ze Stodůlek. Poslední stoupání z Báště je opravdu na krev. Cíl. Jsem rád že jsme závod takticky zvládli perfektně. Nebylo žádného hluchého místa.

Po závodě se už bohužel rozpršelo vydatně a hlavně trvale. Přesto si to myslím oba užíváme a na Míše po absolutním vyčerpání vidím pocit štěstí. Mezitím se bavíme jak kdo jel a Fáfí nám vypráví úsměvnou historku jak Vlk v druhé půlce málem ztratil blatník. Co se vše při B8 nestane. Dešť poznamenal hlavně vyhlásování vítězů, kdy se všichni co nečekali žádný úspěch raději rozutekly . Využíváme auta a převlékáme se do suchého. Musíme ještě chvíli počkat na vyhlášení.

Posléze přijíždíme k hospodě do Klíčan. Vevnitř přes mlhu skoro není vidět, tak raději čekáme venku pod provizorními slunečníky. Vyhlásování vítězů bylo opravdu pro tým Vinohradských Šlapek úspěšné. 5 medailí to tu ještě nebylo. Po dvou zlatých ročnicích se dočkávám taky stříbrné medaile, ale musím přiznat že dnes má cenu zlata. Byl to opravdu skvělý závod a hlavně skvělý zážitek.

Gejza – cíl splněn, ale mohlo to být lepší

Po ranním špičkování přes ICQ s Diablem dorážím kolem 11, co hod v orange expresu na start B8. Cestou jsme si trošku s Icemanem probrali taktiku střídání, kterou jsme stejně nakonec nedodrželi. Po zaplacení a převzetí čísla zkoumám kdo jede před náma a kdo za náma a opět se tak trošku špičkujeme kdo koho zařízne. Startujeme v 11,58 a na startu říkám Icemanovi, že bych se rád zlepšil oproti poslední B8 a to znamená čas pod 01:05 Ihned po startu se to snažím rozjet a Icemanem se pravidelně střídáme . sjezd do Břežan sjíždíme se

zvýšenou opatrností, ale úsek Břežany – Předboj se snažíme valit co to dá, stále pravidelně střídáme tempo kolem 40 prostě super. Prudká zatáčka směr Veliká ves a stále střídáme a kulíme to směr Odolná voda. Ve stoupání za Velkou vsí začíná Iceman zpomalovat a ztrácet a já musím poprvé ubrat z nasazeného tempa a zpomalit. Po výjezdu mě Iceman docvakne a sjíždíme do odolky. V následném výjezdu na dolínek Iceman zase trošku ztrácí a tak zpomalují. Z kopce do Břežan se opět sjíždíme a upalujeme směr Baštěk, kde nás mívá Radek a hned se nám vzdaluje. Vyjíždíme poslední kopec, kde zpomaluji, aby Iceman měl Iceman dojel a cílem 1 kola projíždíme v čase kolem 00:31 30, což naznačuje, že bychom se pod 01:05 mohli vejít.

Začíná pršet a mi vyjíždíme do druhého kola na které máme 32 min, a Icemanovi toto sděluji, s tím, že sjezd do Břežan opatrně klouže to , a následná rovinka na 100% procent. Jedeme super a ve Velké vsi máme k pokoření stanoveného času cca 24 min, stoupání k Odolce ve druhém kole jede Iceman v pohodě jen ke konci zase trošku zpomalujeme, Výjezd k Dolínku už je horší a Iceman zamnou funí jak lokomotiva, ale snaží se aby se mě udržel a mi mákli ten můj vysněný čas. Sjezd do Břežan v pohodě a do cíle nám schází asi 10 min, Za Břežanama nás předjíždí Mlhoš s Lěnou a taky nám pomalu odjíždí. Prší, fouká, ale s tratí se pereme, i když se mi zdá, že Iceman toho má už plné zuby, ale v posledním stoupání před cílem se ho snažím hecovat, máme na zdolání tratě asi 2 min tak makej a Iceman jede co to jde. Nakonec vše stíháme v přibližném čase 01 : 04 : 30 a jsem spokojený a slušně promočený.

Icemaně úkol do Kněžmosta trénovat kopce, kopce a zase kopce. Jinak díky za super jízdu a příště to bude určitě lepší

V cíli navlíkám pláštěnku a v slušném dešti ti mažu směr Praha. Už se těším na teplou vanu

Hanato – Pohádka s dobrým koncem - přežil jsem :-D

Bylo, nebylo, když se našel dobrovolník (díky Ježku), který se rozhodl risknout to a přetrpět to se mnou, tak jsem se rozhodl že pojedu :-P Jako cyklista, který se celou zimu válel v posteli nebo proseděl u počítače jsem neočekával žádný zázrak Onoho osudného dne se probudím až kolem osmé a jak tak koukám ven z okna, tak ven z postele se mi moc nechce - prší, sice ne moc, ale přece jen dost na to, aby to změkčilou duši jako je ta má pořádně odradilo Na(ne)šťěstí jsem slíbil, že pojedu a tak mi nezbylo nic jiného než z postele vylézt, nasnídat se a připravit sebe i stroj.

Časově odjezd autem bez problémů stíháme (ženuška jede jako pozorovatel a já už pomalu začínám přemýšlet, kde asi v Klíčanech je areál bývalého ČSAD. Tento problém se našťestí vyřešil sám, když jsme na jednom kruháci dojeli Kolíkáče, který nás bez problémů nevědomky dovedl na start. Zde už pln elánu a chuti závodit čeká Ježek, který pln netrpělivosti nezapomíná poznamenat, že s tím převlíkáním a přípravou vypadám jako bych se chystal na maraton a ne na časovku co bude za hodinu hotova Takže než jsem se rozkoukal, už měl v ruce čísla a šli jsme se projet. Obkroužili jsme jen krátké kolečko (Klíčany, Panenské Břežany, Baštěk, Klíčany), provedli poslední předstartovní přípravy a hurá na start.

Na trať jsme vyrazili jako devatenáctí v době kdy ještě nepršelo (po chvílce ale stejně začlo . Po chvílce jsme našli tempo s Ježkem v čele, které jsme v podstatě udržovali až do konce závodu, protože já byl rád že mi neujíždí Celá naše komunikace se zmenšila na moje chrčení, funění a občasnou odpověď: "V pohodě, já se kdyžtak ozvu...", když se Ježek ptal jestli to zvládám Takže časovka dvojic v našem podání vypadala jako časovka jednotlivců pro Ježka a pokus o uvisení pro mě... Každopádně musím poděkovat fotografovi, který nějakým zázrakem zvládnul vyfotit jediné dvě fotky na kterých jsme se mnou v čele - podal výjimečný výkon, protože to určitě nebylo lehké

Nakonec, i přes nástrahy počasí v druhém kole, se nám přeci jen podařilo dojet do cíle. Oficiální výsledky ještě neznám, ale tachometr mi ukazuje, že nám to trvalo asi hodinu a

devět minut, což sám za sebe hodnotím jako velmi dobrý výkon a tímto gratuluji Ježkovi, že to celé tak pěkně odtáhl: "DÍKY!"

Kolíkáč – Prošité duo

Cyklistika je hlavně o pocitu, můžete být závodník, mít najeto tisíce kilometrů, mraky vyhraných cílových spurtů, ale někdy přijde silnější zážitek i pro nás „turisty“ ve chvíli, kdy to vůbec nečekáte. A to se stalo v sobotu. Moc jsem nevěřil, že můžeme se Šemíkem vylepšit svůj čas z minulého roku, přece jenom zimní příprava se nám moc nepovedla a i zdravotní problémy před závodem nám jasně naznačovaly, že to nebude to pravé. Ale bylo!

Jak píše Šemík, žádná taktika, prostě soda hned od začátku, krátké špice, automatické střídání, kdy stačí jen lehce trhnout loktem. Ano, Šemík je rovinář, jakých moc neznám, roztočí takové tempo, že sotva popadám dech abych se zahákl, a letos to bylo ještě znásobeno jeho hrazdou, prostě zalehl a jelo se. I díky tomu jsme byli např. schopni znovu předjet Vencu Cafourka, který nás před chvílí docvakl v kopci, to byl pocit! Stoupání se snažím tahat já, jedou se mi nad očekávání dobře a hlavně s pocitem, že Šemík sice trpí, ale nechává tam naprosto vše, aby jsme moc neztráceli. Pravá euforie přichází před cílem, vypadá to, že opravdu zkrátíme svůj pobyt na trati, poslední brdek a řveme na sebe VELKOU a už to ládujeme do cíle, prší nám štěstí, jsme zčakaní od hlavy až k patě, ale ten pocit se nedá popsat! Šemdo, my prošité duo, jsme je zařizli ! Díky!

Léňa – Pěkná hecárna

Na start jsem se opravdu těšil, od ráno se na ICQ spustila pěkná hecárna tak už jen stačilo přejít od slov ke skutkům Na startu jsme se ještě trošku pošpikovali s Diablem a Icemanem a hurá na to. Ze začátku nám to s Mlhošem pěkně upalovalo až jsem se bál, že nám brzy dojde. V Předboji průměr 43 naznačoval, že by to chtělo zvolnit . Pořád jsme vyhlíželi Gejzu s Icemanem (ale oba podplatili pořadatelé aby jim proti nám přidali ještě minutu) , ale na obzoru stále nikdo. Před prvním vjezdem do Odolené vody se kolem nás mihnul Radek s někým kdo mu sotva visel ani jsem ho nestačil povzbudit jak jel rychle . V Odolené vodě jsem doplatil na to, že jsem si neprojel trať a zatáčím doprava místo vlevo, omyl si sice uvědomujeme brzy, ale ztráta tak 30sec to byla. Na konci prvního okruhu nás přelétli Kuře na Malinách (tady jsem zapovzbuzoval) jelo jim to fakt krásně. Do druhého okruhu nám začalo přšet , v následném sjezdu jedeme opatrně (Mlhošovi už v první ostré zatáčce zadní kolo docela odstřelilo) a konečně v dáli vidíme oranž duo Iceman, Gejza! Naše hlavní motivace je před námi tak hrrr na ně . Už ani nesleduju silnici, ale jen oranžové fleky, které se přibližují a v zatáčkách mizí. Před Báští je sjíždíme, s úctou se pozdravíme, povzbudíme do zbytku km a razíme dál. Děšť už je dosela hustý, ale to nevnímáme a šinem si to už v klidu (sjeli jsme je!!!!) do cíle. Děkuji Mlhošovi za sparing, cíl jsme si splnili jen ta bedna nevyšla (mezi šlapkami) aspoň máme co zlepšovat. bikování zdar

Mlhoš – Taktika byla jednoduchá

Tak mi to neda a taky musím přidat za sebe par radku. Aspon jako podekovani Lenovi, predevsim díky nemuz jsme zajeli hezky vysledek. Ale pekne poporadku. Prestoze si si kazdy vecer opakuji Diablovu mantru, ze souperi jsou z jinych tymu, cil byl postaven nasledovne: porazit Diabla s Konradem, Kolikace se Semdou a Gejzu s Icemenem se specialni premii posledne jmenovane dojet ;-) Na startu nas zaskocilo, ze Gejmeni ;-) meli navzdory rostu pro jistotu fora nikoli minutu, ale 2. Moje drze poznanky odmenil Ice suchym konstatovanim, ze jsem blbej ;-) Taktika byla jednoduchá. Lena pojede delsi spice tak 90s, ja kratši tak 60s. Taktika vydrzela asi tak prvnic 15 minut ;-) V kopecku do Odolenky bylo jasne, ze delka mych spici se bude blizit nule a Lena pokryje zbytek. ;-) Coz neznamená, ze jsem se flakal. Naopak. Pak uz to bylo celkem jednoduche. Mlha prede mnou a ustrelujici kolo v zatackach

pode mnou. Pak drobný zablesk, když jsem ke konci 2. kola sjeli G+I a hruza v mych očích, když jsem dostal strach, že nás zase v posledním stoupaní sjedou. Dobře to nakonec dopadlo, poslední minutky jsem už nic nevnímal. Nakonec cíl splněm ze 2 třetin, a velká gratulace Kolíkacovi se Semdou, kteří ukázali, že na vtipky ostatních nejsou namíste! A díky, Leno, že jsi měl se mnou trpělivost! Bylo to paradní.

Šemík – Břežanská osma

Moje tuším pátá časovka dvojic, z toho čtvrtá s Kolíkáčem. Sakra to byl ale mazec. Čím víc ostatní najíždějí kilometry, trenují, tím větší mám motivaci všechny porazit ... hlavně Iceho samozřejmě ... taky Gejzu, ten mi s Pilkou ufrknul na PRSu ... jo Quita, ten mě na PRSu taky dal ... Mlhoše na jeho superkole no jéje. S Kolíkáčem se v týdnu před časovkou ujišťujeme že je k poražení kde kdo. No bojová nálada jak má být, jenže tahle nálada mě v patek nějak opouští, něco na mě leze. Necítil jsem se vůbec dobře a ráno mi Kolíkáč říká že jede jen kvůli mě. Že ve čtvrtek v Kolodějích promokl a že nachlazení a to je radost. V autě se smějeme jaká jsme dvojka. Ale čert to vem, pojedem kaši a užijem si to. Stejně se těším jak malej. S Kolíkáčem je radost jezdit, vůbec neřešíme jak budeme střídat, jestli nějaké tepy nebo co. Já sundal z řidítek tepák i computer a měl jsem jasno, jedu s Kolíkem tak co bych řešil. Kolíkáč je jistota. Od začátku jsme vyrazili na max, jako snad každý rok první usek tahnu já a pokažde utrpení. Nohy jsou studené, nejede to, střídáme rychle před sjezdem do Panenských Břežan už jsem zase na špici. Každý rok je to stejné, nohy se rozjedou až za vesnici, najednou je to o něčem jiném, paráda, nádhera, jedeme jak stroj. Jo jenže ten stroj zaskřípe kvůli mě už v zatačce v Předboji, jedu jak začátečník, málem nevytáčím zatačku a musím skoro zastavit. Další problém se ukáže ve stoupaní, hlavně v Odolené vodě, trpím a Kolíkáčovi nestačím. Potupně na něj špitám ať nahoře počká. Jo v kopcích jsem letos tragické jenže Kolíkáč je držák. Žůstava se mnou, nutí mě ždímnout se ještě víc. Doufám že ty zvuky co se mi draly z ust nikdo nenahrával. Děs ale kupodivu jak se silnice narovnal nohy zase jedou. Na rovince jsem jel vždycky tempo nad udržitelnou hranicí s vědomím že mám za sebou mašinu Kolíkáče. Za ním co nejtěsnější hák, na špici maximální krev. Kolíkáci to byl náááááarez. Po projetí prvního kola hlásí Kolíkáč čas 30:30 a já začínám věřit že loňský čas zopaknem a sakra dopadlo to ještě lépe. Čas 1:01:44. Jo vím, že to co jsem sesmolil není žádný report ale myslel jsem to jako poděkování Kolíkáčovi. Kolíkáci, dííííí .

PRAHA-DOKSY

Andy – Doksy na šrot

Doksy jsem jela poprvé loni a hned mě dostaly. Nádherný závod! Na letošní ročník jsem se moc těšila. Měla jsem sice najeto 5x méně než loni (před Doksy cca 500 km), ale stejně jsem si to chtěla užít. Bylo jasné, že svůj čas 2:48 určitě nezlepším, cíl jsem si tedy určila zajet to pod tři hodiny.

Od začátku týdne jsem ale začala dělat jednu kravinu za druhou. V pondělí mě popadla touha, jít letos poprvé běhat. Sice to bylo jen pět kiláků a pomalým tempem, ještě ve čtvrtek mě ale bolely nohy. Nezkontrolovala jsem sedlo, které mi přiděloval Jirka a to bylo špičkou dolů, což jsem zjistila až na startu. A nezkontrolovala jsem na kole vlastně vůbec nic, což se mi pak pořádně vymstilo, protože bylo nějak rozhašené přehazování.

Ve čtvrtek jsem celý den nestíhala, ještě dopoledne jsem byla pracovně v Hradci, v jedenáct jsem do sebe v autě nasoukala bagnetu a v půl druhé nervózně prezentovala svůj projekt vedení. Po druhé hodině jsem skákala do auta, jela pro Jirku a pak na start do Třeboratic. Už jsem se nestihla ani najíst, ani rozjet, všechno bylo na minutu.

Někdy po půl čtvrté byla odstartována druhá skupina závodníků, čítající starší pány a dámy všeho věku. Nacpala jsem se někam do středu, abych se hned nepropadla na chvost, říkala

jsem si, že musím balík udržet co nejdéle. Tohle přesvědčení mi vydřelo asi dvě minuty, pak mi totiž spadnul řetěz a byl konec. Abych nezpůsobila kalamitu, jako ten kluk na Mamutovi, nechala jsem kolo setrvačností jet a jen jsem udržovala směr, aby mě ostatní mohli v klidu předjet. Když byli všichni pryč, zajela jsem ke krajnici a řetěz nahodila.

Když jsem skončila, neviděla jsem nikoho, kromě Marťas, která na mě počkala. Marťásku díky!!! Začalo stíhání balíku. Rozjely jsme to s Marťas docela rychle, nohy z běhání ale pekelně bolely (po pár kilákách se to naštěstí nějak rozjelo) a ještě jsem sklouzávala ze sedla. V duchu jsem klela jak špaček. Když byl balík na dohled i na dosah, zacpala nám cestu auta, která nešla kvůli hustému provozu objet ani v protisměru. Než jsme se vymotaly, byli v tahu úplně všichni. Chytla mě z toho deprese, skoro jsem svésila nohy. Marťas naopak vystřelila, ujela mi a dojela nějaké dva chlápky. Možnost jet v balíku, byť malém, mne probrala a tak jsem zase zrychlila a po pár minutách svinské dřiny jsem je dojela. Balíková idylka dlouho nevydržela. Sice jsem sjeli ještě jednoho chlápka, ale kromě jenoho, vysokého šlachovitého staršího pána, neuměl nikdo střídat a tak jsme to s Marťas táhly hlavně my dvě. Ti dva nejen že nestřídali, ale ani nevydželi v háku a tak jsme je ztratili a jeli ve třech. Tempo jsme udržovali celkem svižné, já se rozjela a nejelo se mi úplně špatně, náladu mi zkazilo až další spadnutí řetězu na mladoboleslavské. Mí parťáci zpomalili a počkali na mě, takže jsme se zase pěkně zformovali a pokračovali dál. Myslela jsem, že už takhle pojedem až do cíle, ale Marťas po sjezdu z mladoboleslavské nečekaně odpadla. Čekali jsme na ní, ale když nás dojela, nahlásila, že už nezávodí, musí si hlídat tepy na Sudety. Snažila jsem se jí přemluvit, ale nedala se, prý ať jedeme sami. Nedalo nám to, jeli jsme raději všichni pomaleji, mě se trhat nechtělo. Společně jsme zvládli i první kopce, v těch mi to vůbec nejelo. Po rovinách jsem táhla, v kopcích odpadala

Po přejezdu přes koleje (ty přejezdy byly fakt dost šílené) jsme potkali holku s defektem, už prý pro ní ale jelo auto. Marťas se s ní zakecala a tak jsme znovu čekali. Jeli jsme s parťákem úplně pomalinku a najednou se před námi vynořil Hynault. Měl defekt, naštěstí ho zrovna opravil a připojil se k nám. Zároveň nás dojela i Marťas, hned bylo zase veseleji.

Hynault do toho pěkně šlápnul, já se zavěsila za něj a šlapala o sto šest, říkala jsem si, že to je konečně člověk, jakého potřebuju, abych ten závod dojela alespoň trochu se ctí. Marťas s parťákem jsme začali ztrácet, i když jsme zpomalili, nedojeli nás. Pochopila jsem, že už to fakt vypustila. A tak jsme jeli dál (tuším někde od Střem či Nebužel) jen ve dvou.

Hynaultovi to jelo nádherně, za chvíli jsme si to svištěli kokořínským dolem. Jak jsem trochu polevila, vzdálil se mi a to jsem musela hodně máknout, abych ho dojela. Už se mi jelo výrazně hůř, než v té první třetině, tím stíháním a taháním jsem asi dost utavila. V jednu chvíli jsem odpadla víc a těžce jsem popadala dech, Hynault naštěstí zpomalil a já ho mohla pohodlně docvaknout. Před romanovem jsem ho varovala, že tenhle kopec bude moje smrt, ale uklidňoval mě, že pojedeme pomaloučku. A taky že jo, já jela fakt úplně zoufale, tempo asi 7 km/h a přitom tep 185, nohy byly úplně tvrdý, nechtěly se točit. To bylo trápení. Hynault, který měl sám síly za tři, se ode mne nehnul na krok, povzbuzoval mě a pomáhal. Společně jsem předjeli nějakého odpadlíka. Poslední metry před vrcholem jsem měla mžitky před očima a žaludek až v krku, být tam sama, skopila bych to i s kolem někam do příkopu. Takhle jsme to nějak zvládli a v následných rovinách a sjezdících jsme se zase rozjeli. Zkusila jsem do sebe natlačit gel, voda už mi docházela a tak jsem potřebovala doplnit cukry, kterých se mi zoufale nedostávalo.

Posledních 15 kiláků bylo čiré trápení. Jela jsem úplně v transu, nemohla jsem se pořádně nadechnout a tak jsem hekala jak Selešová. Každý sebemenší kopec pro mě byl jak Alp de Huez. Na tepák už jsem raději nekoukala, očima jsem fixovala je n to, jak naskakují kilometry a kolik jich chybí do 79. Aby cesta nebyla tak jednotvárná, shodila jsem potřetí řetěz. Slezení a opětovné nastoupení na kolo mi dělalo větší problém, než osmdesátiletému důchodci o berlích.

Hynault mi pořád obrovsky pomáhal, ani nevím, jak mám vyjádřit svůj vděk. Jízda se mnou pro něj musela být fakt hrozná.

Konečně se objevil poslední sjezdík a rovina před cílem. Tam jsem se z posledních sil za povzbuzování Hynaulta rozjela, dokonce jsem zase někoho předjeli. V kopečku před cílem jsem zpomalila, chtěla jsem, aby šel Hynault přede mně, cítila bych se neskutečně trapně, kdybch bych měla být v cíli dřív než on. Hynault se jen usmíval a argumentoval, že mě přece musí pustit před sebe, že by to bylo trapné zase jemu, a tak jsme během dohadování nakonec projeli cílem společně

Já totálně na šrot, Hynault vypadal že by si to klidně dal ještě jednou

Čas 2:57 splnil můj cíl a po všech peripetiích nakonec nebyl vůbec špatný. Bez Hynaulta bych ho ale určitě nedosáhla. Takže ještě jednou velký dík!

Cancellara – První Doksy na plný plyn...

Na startu se sešlo nejen spousta cyklistů, ale i cyklistek. Tak si říkám, super, aspoň budu mít možnost porovnat síly. Pár minut před startem dohlížím do první lajnu a vidím tam nějakého „exota“ co je jen v krat'asech s kšandama a kolem hrudníku má hrudní pás....no říkám si, asi se chce opálit, možná připálit...ale nakonec mu pořadatele udělili žlutý dres vedoucího jezdce a vyklubal se z něj Radek :o) Navodili příjemnou atmosféru a rozjelo se to naplno. Budík mi pravidelně ukazoval 40km/h, snažila jsem se držet ve předu, abych balík neztratila v nedohlednu. Při přejezdech na kolejích...takové díry ve velké rychlosti, no byly to pěkné šlupy, trpěla jsem i za kolo, pak vždy následoval krátký spurtík, protože se tvořili malé díry, tak abych neztratila balík. Držela jsem se balíku jak klíště, ale po 21 km mě stejně utrhli myslím, že v Řepíně, v tom prvním dlouhým táhlým kopci, do půlky jsem tepala kolem 195, nemohla už jsem ani dýchat, ještě jsem zvládla projet náměstím a pak se to opět zvedlo a já odpadla jak breberka. Balík se roztrhal a já si to chvíli jela se Šemínek, po chvíli nás dojel Soused a vytvořili jsme šlapkovské trio. Vůbec mě nešetřili, místama jsem vzdychala a snažila se zebe vymáčkout vše co se dá. Po cestě jsme potkali v kopci cyklistu s prasklým řetězem, tak jsme na pár vteřin zastavili a vytáhla jsem nýtovačku, aby si to mohl opravit a svištli jsme dál. Pak další cyklista s defektem bez pumpičky, tak mu Soused háže svojí pumpičku, ale pak si uvědomuje, že mu to s ní asi nepůjde, tak se k němu vrací Šemík a půjčuje mu svou. Tak si to se Sousedem chvíli jedem ve dvou a před Kokořínském údolí si nás sjíždí skupinka asi 7 chlapíků, tak se k nimi připojujeme a celé údolí si to užíváme s nimi. Já bych chvilka i zrychlila, ale Soused říká, že nemá smysl blbnout, že za chvíli přijde Romanov. A je to tady, Romanov znám, ale tentokrát se mi zdál delší, než kdy jindy. Snažím se udržet za jedním chlapíkem cca do menší 1/2 kopce, docela máme náskok, rvu to co se dá, ale v půlce musím zvolnit, srdíčko už zas nestíhá. Říkám si pomalu mě zbytek dojde a na hoře zas pojedeme společně, ale bohužel všichni byli ještě rychlejší před vrcholem a tak jsme zas se Sousedem zbyli sami. Už mi dochází voda, piju totiž jak duha. Naštěstí Soused mě zas zachraňuje, má jí dostatek, tak nedojeďu na suchu. Ještě mi nabízí sušenky, ráda bych si dala, ale žaludek mám tak stažený, že bych nic nepožřela. Nevím ani přesně kolik kilometrů do cíle cca 15km a Sousedovi se něco nezdá, tak znejistím, slyší, jak kdyby jeden z nás měl defekt a jsem to já. Asi jsem skočila do nějaké díry, však ty silnice byli pěkně rozbitý. Zastavujeme a v tu chvíli nás dojíždí Šemík. Kluci mi pomáhají s výměnou duše. Zastavuje u nás auto od Kernu a chlapík nám půjčuje velkou pumpičku a pomáhá nám nafouknout kolo. Zvládli jsme to celkem rychle, díky moc pánové. Protože sama bych tam byla asi dost dlouho, protože jsem byla už v takovém tranzu, že se mi klepali ruce a nebyla jsem schopna ani pořádně připevnit pumpičku ke kolu. Tak a naše trio pokračuje dál. Po chvíli dojíždíme osamoceného jezdce a jedeme ve čtyřech až do cíle. Jsem pěkně prošitá, ale kluci se mě snaží povzbuzovat. Tepy už mi ani nelezou na horu, ale stále dýchám zhluboka, jak kdybych jela na maximum. Šemík mě ještě hecuje těsně před cílem, že by se ten bodík co celkového hodnocení hodil a tak

přespurtoávám jezdce, který jel s námi a z posledních sil projíždím cílem. Byl to skvělý zážitek. Díky moc Šemíku a Sousedě, bylo mi ctí jet s vámi, hezky jste se o mě starali. Moc jsem si to s vámi užila. Bez vás bych takový výkon nepodala. Dala jsem do toho vše co jsem mohla a nevádí, že bedna nebyla, mám z toho skvělý pocit a to je pro mě nejdůležitý.

Gejza – Doksy jsou Doksy

Na letošní Doksy jsem se fakt těšil a jako vždy byl to pro mě vrchol první poloviny sezóny. Do závodu jsem nastupoval s několika cíly a to:

- 1 co nejdéle se svést v nějakém slušném balíku nebo skupině
- 2 v téhle skupině jet s někým ze šlapek
- 3 zkusit vrátit porážku Kolíkovi a Milhošovi

Po obědě, kdy jsem stlačil, asi kilo rýžové kaše jsem se šel natáhnout abych mohl v 14,20 čekat v Letňanech na orange vláček, který se kolem 14,30 hod přiřítíl a pokračovali jsme směr Třeboratice. Na Prezentační pozdravy se známými, ještě malé vyjetí a probrání minulých závodů a ročníků a pak už hurá na start.

Jak šel závod :

Start :

Start se trochu protáhl, ale kolem 15,30 docela slušně početný balík vyrazil směr Doksy. Já jsem se pohyboval někde vprostřed balíku, ale v Hovorčovicích na mě čekala rodina a jelikož jsem chtěl aby mě viděli tak jsem vyrazil před balík čelu jsem se to snažil říct a tak jsem do Hovorčovic vjel s malým náskokem všechny jsem pozdravil a za Hovorčovicemi jsem se vrátil do balíku, kde jsem ve společnosti Léni, Milhoše, Kolíkáče, Bigmiga a ostatních šlapek v poklidném tempu dojeli až do Čechelic. Myslím, že se jelo vcelku poklidné tempo.

Čechelice – Řepín

První prověrka výkonnosti mě trochu přibrzdila a z Byšic už vyjíždím v roztrhaném vláčku a snažím se sjíždět jezdce přede mnou. Asi 1 km před odbočkou z hlavní silnice dotahuji asi 8 členou skupinu, kde je Marhy z KPO, Bigmig, můj kamarád Sparťan a další borci. Marhy se stále snaží rozjet rychlý kolotoč, ale nějak se stále nedaří, Nájezd na Řepín nás nerozděluje a tak prakticky za Řepínem pokračujeme stále spolu pravidelně točíme a doufáme, že ještě někoho sjedeme. Bohužel Kolíkáč už je někde daleko předemnou a tak jemu porážku nevrátím, ale Milhoše jsem nechal někde za zády

Řepín – Romanov

Za Řepínem tedy pokračujeme stejným tempem a za vcelku pravidelného střídání v asi 20 členné skupině směr Romanov. Cestou nám pořadatel na křižovatce sděluje ztráta na čelo cca 5 min . Kokořínským údolím se jede pohoda, jen v jednom místě nám zkouší poodskočit Marhy což se mu daří, jelikož údajně jede čurat, ale on nás sprostě zkouší. Před vjezdem na stoupání k Romanovu ho sjíždíme a na kopec zase pospolu. Marhy prohazuje, že zde mu stejně ujedeme, že mu to nejede a podobně

Romanov- Mšeno

Stoupání nás určitě roztrhá a tak se snažím abych byl stále v kontaktu s nějakou skupinou, Marhy nastupuje a trochu poodjíždí, snažím se taky nastoupit a co se děje zámou moc nevnímám, stále se koukám jen dopředu, snažím se držet Marhyho, který mi trochu odjíždí, ale já odjíždím i ostatním a zde ztrácím Sparťana a Bigmiga. Na vrcholu stoupání ztrácím na Marhyho asi 100m. Na kopci Vyhup to jsou věci a hned hlásí sjeď je dál to fouká a měl bys starosti. Tak se do toho obouvám a ze Mšena vyjíždíme v 6 členné skupině, kde jsem já dva borci z KPO a další tři.

Mšeno – Doksy

V téhle skupince pokračujeme dále občas se hecnem, že musíme jet aby nás už nikdo nesjel, že by to byla škoda. Ve stoupání k Žďáru nás dojíždí asi 4 borci z 2 balíku a tak se snažíme za ně pověsit a chvíli se s nimi udržet. Teda jedou fakt kule takhle rychle jsem posledních 5 km

na Doksech nikdy nejel. V závěrečném stoupání mi naše skupinka trošku odjíždí a tak si ani nezasportuji, tak snad příští rok.

Konec

Jsem spokojen a nadšen zatím nejlepší čas jaký jsem na Doksech ujel, neměl jsem žádnou krizi a dokonce jsem si občas i zazávodil, fakt bomba. Odevzdat číslo, dát pivečko a hurá zpět Praha ve společnosti Raškyho a Spartana nám cesta super utekla a za 2 hodky jsme byli doma, teda v restauraci na pivku.

Takže za rok zase v Doksech

Kolíkáč – Nezapomenutelné Doksy

Doksy, magické slovo, nevím proč, ale ten závod mi připomíná studentská léta, když jsme se sebrali na víkend a vyrazili do lůna přírody. Tady taky, člověk s batůžkem vyrazí ve čtvrtek z domova a vrací se v pátek kolem oběda plný nezapomenutelných dojmů. Každý rok si říkám, bylo to nepřekonatelné, ale pokaždé mě Doksy nadchnou něčím novým a jinak tomu bylo i letos.

V úterý v Kolodějích nalamujeme Frantu Vokála k účasti a z něj, ze starého závodáka se dozvídáme, že už tam stál na bedně ... a pak ve středu přichází nečekaná SMS od Vyhupa, přeje orange dravcům mnoho úspěchů... Šemík trochu laboruje s účastí, jak je u něj zvykem, ale nakonec si dopoledne ve čtvrtek balí věci na spaní. Tradičně nabalujeme cestou na start oranžové dušičky a u teplárny už to žije, zdá se, že loňská účast snad musí být zase překonána. Mám zálsok na Marhiho z KPO a zkusit uvíset Léňu pod Romanov, splnit tyto cíle, ale znamená poprvé v životě se pokusit kukat v hlavním balíku i po Čečelicích a Byšicích.

Úvod závodu zpestří Gejza, který jede na čelo pozdravit svoji fandící rodinu, a pak už jen pevně chytout řídítka a modlit se, ať to někde nelehne. Zabezpečení policejními vozy je na skvělé úrovni, auta v protisměru se moc nevyskytují, a když už ano, tak stojí na krajnici, je to zážitek mastit to přes vesnice v takové mase lidí. Stále si hlídám Léňu, okolo mě i Bigmig, Milhoš, Gejša a další. A Čečelice se neúprosně přibližují, doplňuji tekutiny a zapínám naplno mozek, teď to nesmím podcenit, raději shazuji na malou a budu točit a točit, minulý rok mi to tady zle ujelo. Ale letos to vypadá klidněji, nejedou se takové bomby a tak horizont letím stále v hlavním balíku, a teď sjezd zakončený rozmláceným přejezdem, bude to o štěstí, nesmí se brzdit, snažit se to překonat v co nejvyšší rychlosti a i následné kostky, hůůů to je rachot, kolo drží pohromadě. Nájezd v Byšicích na hlavní je nepříjemný, hlavně u pravé strany silnice je nechutný hrb, a tak raději si to vykružuji po levé straně, je to sice delší, ale mírnější a člověk se tak nezahltí a může spurtovat k benzínce. Ano, tady se láme chleba, tady je potřeba jet totální kref. Peru to jako smyslů zbavený, neujíždí mi to, safryš, že by se to podařilo? A kdopak to vpravo svěšuje nohy, co svěšuje nohy, on úplně couvá. Modrý dres, modrá helma, jééé to je Marhi, nabíjí mě to další energií a přicucávám se na chvost hlavního balíku. Neskutečný, nezapomenutelný! Podařilo se!

Pro naše raketáky je to výlet, jen si točej nohama, ale pro mě, to je obrovský mazec. Roztažený balík po mladoboleslavský od krajnice ke krajnici, policejní auto a motorka to čistí od aut, fouká z pravoboku, takže jsme někdy natlačeni úplně do krajnice, ale visím, visím a přede mnou Léňa a vedle mě Robert Turner z CKKV, kamarád od Pavla Trachty, se kterým si v euforii ještě podáváme ruku na seznámení. Špice balíku se vlní od kraje ke kraji, tak to jsem viděl zatím jen v televizi, jedeme ke 40km/hod., za mnou už zeje veliká díra. Teď jsme v tý kaši málem skončili, jeden si líznul a začal se opírat o ostatní, rameno na rameno, málem jsme už leželi, ale naštěstí jsme to ustáli.

Odbočka na Řepín, kvalita silnice jde dolů, tak ještě to zkusím co nejdál, nemá cenu se šetřit, za námi se určitě zformovali a chtějí dojet pochočpané kusy, jak by řekl náš Strejda. Vjíždíme do stínu lesa, rychlý sjezd a přes mostek vzhůru na vrchařskou prémii. První serpentiny ještě

zdožívám spolu s ostatními, ale čím více se blížíme k žluté čáře, tím se to více začíná tříštit a po výjezdu z Řepína zůstávám asi v 7 členné skupě, balík pomalu a nedostičně odjíždí. Začínáme točit kolotoč, docela to stále frčí, a tak balík stále ještě vidíme a i nějaké další odpadlíky. Přejezd a nájezd zase na hlavní silnici, regulovčik Pavel Trachta a Jarda Hanzl nám hlásí ztrátu a hecují dál. Před sjezdem do údolí se ten jeden z odpadlíků, které sjíždíme začíná přibližovat a zajímavě vybarvovat do oranžova. Jéééé, on je to Léňa. Před startem jsem mu říkal, že mu zkusím ještě pod Romanovem poklepat na rameno a ono se to snad podaří. A je to tady, do údolí už najíždíme v početné skupě, točíme předpisový kolotoč a začínám cítit nějakou krizi. Pohoda a euforie se vytratila a jen tupě šlapu a šlapu, v závětrí se občerstvuji a připravuji se psychicky na Romanov. Tak nějak, kdyby tady už byl cíl, byl bych spokojen. Dokonce zbývá i trocha času a hraju si s computerem a nevěřičně koukám na průměrnou rychlost, která atakuje hranici 39km/hod.. Do háje to je mazec, teď to jen nějak solidně ještě doplácet do cíle. Většina se ptá, kdy už to přijde, ten legendami opředený Romanov, který nenechá na sebe dlouho čekat ... ještě v posledním záchvatu dole pod ním zařvu, ať jedeme jako lidi a ve skupince se svezeme až do cíle, ale pro většinu to neplatí, začínají ujíždět. Já se nějak prapodivně šetřím, představuji si, jak je ten Romanov dlouhý a smrtelný kopec a jedu na úplném chvostu naší skupinky. Po chvíli si zvykám na tempo a frekvenci, kterou musím kroužit do kopce a zjišťuji, že se mi začíná jet, čím dál tím lépe. Už v dále vidím prémii a na ní Léňu, jak mizí ještě s dvěma borci, hážu tam těžší převody a ze sedla začínám zrychlovat, když tu najednou slyším hlasité povzbuzování, to snad není možný, jsme už tak prošitý, že mám vidiny? Nééé nemám, je to on, VYHUP!

Tak takhle si představuji cyklistický ráj, zběsile řvu, ty voléééééé a teď si už zaboža nemůžu vzpomenout jestli jsme si plácli rukou a nebo ne, ale podle fotek asi jo . Bylo to hrozně emotivní, nezapomenutelný! Pekelně mě to nakopává, musíme sjet grupu před námi řvu na ostatní, do háje, z polní cesty se nám tam sune nějaký traktor, co teď? Snažím se ho předjet po pravé straně, našťestí se mi to ještě podařilo, a tak na kostky najíždím osamoceně, stále vidím Léňu a spol. před sebou, musím, musím. Přehoupávám se přes horizont a bohužel je ztrácím z dohledu, následuje velmi rychlé esíčko, ještě dupu ze všech sil, ale marnost nad marnost, je vidět, že se skupinka nefláká, sám na ně nemám šanci. Svěšuji nohy, hltám z bidonu a čekám na své pronásledovatele, které jsme nechal na Romanově. Zpětně si říkám, že jsem udělal chybu, měl jsem to ještě zkusit, Léňa pak v cíli říkal, že se grupa dost rozpadla ...

Jedeme tedy ve čtyřech koušcích a tempo bohužel upadá, nemáme žádného tahouna, plácáme nohama a těšíme se na cíl. Škoda, že tu není Léňa, ten by nám to dokázal rozjet. Ten závěr Doks si nějak nemůžu stále zapamatovat, krajina a profil se stále mění a když už si říkám, že to je cílový brdek, tak se to ještě dál protáhne. Ale výhledy jsou tu krásné, Bezděz, kopečky okolo a před námi na silnici vzorně sešikovaný Buffino team. Ale teď už to dobře rozpoznávám, na spurt se nějak necítím a tak zkusím v poslední zatáčce za to vzít a odskočit. Hůůů povedlo se to, jenom se mi jedna žlutá vosabodla do zadního pláště a jede se mnou, cíl se rychle přibližuje a Robert Turner nastupuje, není už sil mu vzdorovat, jen se zděšeně otáčím, zda-li se za námi neřítí zbytek. Našťestí ne, jsme v cíli, Malina řve, mám chuť také řvát, povedlo se to!

Tachovská hospůdka to je klasika mezi klasiky, tady si uvědomuji, že na tohle jsme se vlastně nejvíce těšil, pivo se nosí po korbelech, šťastné i méně šťastné. Šlapky dojíždí do cíle a na všech je vidět, jo dnes jsem dal ty svoje Doksy. A ten můj výlet do studentských let nekončí, hurá do chatek, převléci se a zasednout na terasu, kde zábava utichá až po půlnoci mezi CKKV bardy.

Léňa – Hrábnutí na samé dno

Na Doksy jsem se fakt těšil moc, moc dlouho. Ještě den před startem mi volali z práce, že máme mítink ať závod zruším. Mám sice práci na druhém místě svého žebříčku, ale důležitost

mítinku a Doks je fakt někde jinde. Po nedělním Milešově jsem se cítil docela dobře a moc jsem chtěl zajet nějaký dobrý výsledek. Alánek bohužel nestartoval tak má hlavní motivace byla pryč. Po přečtení reportů z minulého ročníku od všech zúčastněných šlapků, jsem se nejvíce bál kopce v Čečelicích. Úplně mě jímala hrůza při pomyslení, že mi tam všichni ujedou a zbytek pojeďu ve špatném balíku nebo co huř sám.

Po ICQ se domlouváme s Malinou na srazu v Hostivaři, kam přijíždí také Kuře. Fajn pocit jet na legendární závod s takovými raketami. Už při opravdu pohodové jízdě zjišťuji, že něco není v pořádku, nohy se při záběru velmi rychle sekají. Říkám si, že to rozjeďu, jsem docela v pohodě, na Vysočanské se k nám připojují Kolíkáč, Rošky, Šemík. Pokračujeme tedy v kvintetu, které na Proseku doplní Marťas, v Letňanech Gejza. U plynárny byly další šlapky, se všemi se velmi rád zdravím, Radka vidím v jeho oblíbeném dresu (cizí stáje...) a ptám se už asi jako dvacátýosmý (ptali se snad všichni), kde má žlutý dres? Radek s trpělivostí a v klidu po dvacátéosmé odpovídá: „Ještě mi ho nedali“. Kuře mi ještě centruje na rychlovku zadní kolo, platíme startovné a hurá na start.

Na startu si ještě s Kolíkáčem ukazujeme soupeře z jiných týmů, Kolík poukazuje na Marhiho a já na Jelínka oba z KPO. Stavíme se někam do desáté řady, srdce bijí, tepy rostou a strašně se těšíme! START!

Začátek se jede mírně, v balíku ani nepocituji nějakou námahu, hned na začátku všechny ztrácím a mírně se propadám někam do středu možná i do zadní části balíku. Pozorně sleduju zejména borce před sebou, který máme minimálně 100kg a už tady si dává což znamená, že sebou docela škube a opravdu mám strach, že někoho sundá. Objekt ho nejde, jsem fakt jak na šťopkách. Asi na 15km vidím Gejzu jak si to šine podél balíku zprava na čelo, ihned mi bleskne hlavou jeho slova na diskuzy: Pojeďu se svězt, tedy jestli mi zase nehrábne.... (promiň Gejzo, fakt mě to v tu chvíli tak připadlo a pobavilo mě to, ale dobře TY!). Také se z bezpečnostních důvodů posouvám někam mezi cyklisty dopředu. Cesta utíká jako na školním výletě, kdyby nebylo zúžení, špatná cesta a železniční přejezdy tak bych snad usnul. Za přejezdy se vždycky zrychlilo, bylo zapotřebí vstát a zaspurtovat a opět se vrátit do vyjíždky. Když jsme se blížili do Všetat tak hráblo pro změnu mě a už jsem si chtěl budovat dobrou pozici na Čečelice. Vyrazil jsem na špici balíku, cestou jsem ještě zaslechnul myslím Kuřete: Co to dělá? No budoval jsem si pozici, ale brzy.

Před Čečelicemi jsem někde kolem 40 nebo 50 místa, průměr máme kolem 40km/h a čekám nástup. V čele vidím Kuřete, který se hned za esíčkem pokusil o nástup, který ale nikdo nenásledoval. Jelo se docela v pohodě a úsek kterého jsem se obával nejvíce dojíždím v poklidu s prvním balíkem. Po sjezdu a následném výjezdu po kostkách na hlavní už balík nasadil dost ostré tempo, poprvé mi tepy jdou hodně vysoko nad 180, které naštěstí po následném brdku po Boleslavské opadá a jen se kochám nástupy čela a vlněním balíku cyklistů zprava doleva. Začínám se cítit jako na PRSu, tzn. Kontroluji jestli nemá defekt zadního kola, protože fakt mi to nejede a i jízda v balíku mě stojí dost úsilí. Po odbočce na sjezd do Řepína se snažím najít si ve skupině takové místo abych měl výhled před sebe a sjezd absolvoval v pohodě.

Ve sjezdu sice ztrácím pár pozic, ale nějak mi to nevadí, protože čekám na Řepín kde se připravuju na další laktátovou dávku. Začátek kopce se jede docela v pohodě, dokonce můžu sundat velkou a jen točit frekvenci ani v serpentínách se to moc netrhá, nevidím žádný nástup. Zato v následném prudkém úseku už vidím, že čelo zrychluje a stojí mě hodně úsilí balík uviset a po výjezdu z Řepína mám před sebou díru cca 5m a z sebou asi taky tak. Síly na sjetí skupiny před sebou nemám tak čekám na lidi zezadu, kteří když mě dojedou točí spíše údržbu a tím nám první balík definitivně odjíždí. Ještě nastupuji, společně s Cafourkem a někým z Kladna, ale ještě pře Nebuželama mi odjíždí Cafourek i Kladěňák a zůstávám sám. Za mnou díra jako hrom (nikoho nevidím), vytahuju tedy v poklidu gel, pořádně se poprvé na závodě napiju a čekám. Za Nebuželama už vidím nějaký balík, těším se, že se svezu.

Ihned jak mě docvakují zůstávám na špici, vytahuju je na vršek před Střemy a v následném sjezdu až do Lhotky si prohlížím skupinu. Vidím Kolíkáče, Humlíka z HH, varťáka co s námi byl v Kolodějích, Jelínka z KPO s kterým se zdravím a vzpomínám si hned na Lišanskou šlapku, kde jsme spolu tahali skoro celý závod a spoustu dalších lidí, které neznám. Ze začátku údolí naše skupinka čítající asi deset lidí moc nespolupracovala, připadal jsem si jak na Lišanské šlapce, trochu jsme to pak z Kolíkem vyhecovali a už před Harasovem náš balík jel krásně. Krátké špice, rychlost stále někde mezi 37 až 42km/hod, paráda. Tady jsem jen myslel na slova, která jednou v Kolodějích pronesl David Klíma na adresu Kolíka, (nebo Icemana, nevím) že jet před kopcem 40km/h je šílenství, proto se stále častěji ptám Kolíka kdy bude Romanov (nechtěl jsem tahat skupinu před kopcem)? Tempo před Romanovem trochu upadá, všichni se šetříme.

Za to vjezd na Romanov už není selanka, kopec znám tak jedu ze začátku jen tak aby mi nikdo neujížděl a jen slyším Kolíka vzadu pořád něco brumlat, pak za to vzal nebo spíše držel rychlost za začátku Jelínek a někdo z Corratecu, poprvé pociťuju jak mi to nechce jet, chtě nechtě dochází řada na kašpárka a jsem rád, že jedu něco mezi 17 a 19km/hod, ještě, že Romanov není nějak moc dlouhý a závěr se již dá jet na těžší převody tak předjíždím Jelínka a šinu si to k vrcholu, kde vidím povzbuzující šlapkovskou legendu Vyhupa (strašně moc mě mrzí, že jsem k šlapkám přišel tak pozdě a tuto ikonu jsem nemohl osobně poznat). Křičí na mě, nejeď sám počkej na ostatní, činím tak. Dojíždí mě Jelínek pak i Želina, společně docvakujeme vrchaře z Corratecu, Želina nás hecuje ať jedem co to dá i ve sjezdu tak se točíme. Ve Mšeně jdeme hodně na brzdy a stoupáme po kostkách. Tady si kolegové pochvalují, že ty kostky jsou dobrá příprava na Radotín II. Už se ani neohlížím jestli je někdy poblíž Kolík, protože Želina ve sjezdech a na rovinách má obrovskou sílu a dává nám pořádně zabrat, vždycky jsem rád za každý brdek kde zase spíše přejímám iniciativu já nebo Jelínek. Nakonec už ani moc Želinovi nestřídáme tak nám odjíždí v následném magnetu a sjezdu. Pokračujeme tedy ve třech, kde se o tempo staráme ještě rovnoměrným dílem.

Už toho mám plné zuby, ale snažím se střídat, ikdyž mám tepy stále nad 180 dokonce vidím i 193. Ve sjezdu v lese ztrácíme vrchaře z Corratecu tak pokračujeme už jen ve dvou. Neprostudoval jsem si délku tratě tak opravdu nevím kolik nám ještě zbývá. Hlásím Jelínkovi, že jsme na 71km, uklidňuje mě, že to už jsme skoro v cíli a zároveň zrychluje. Z posledních sil ještě párkrát odstřídám, ale tak od 72km už jen tupě sleduju jeho zadní plášť, žlutý rám Author a modlím se za cíl. Teď jsem fakt jel pořádné sračky, hrábnutí na dno bylo slabé slovo, jel jsem snad jen na vůli, když jsem viděl na silnici, že nám chybí do cíle už jen 3300m padla na mě další krizovka a odjíždí mi také Jelínek. Jedu tedy sám, ještě se ohlžím jestli za mnou není třeba Kolíkáč, který má na předjetí před cílem zvláštní cit, naštěstí nevidím nikoho tak jedu na krev. Najednou 200m do cíle a CÍL!

Čas někde nad 2h a 12min, 16. místo, pocit jsem měl fakt hodně špatný. Takhle jsem si ještě na žádném letošním závodě nehrábnul. Svému soupeři z KPO můžu jen poblahopřát tentokrát jsem na něho neměl ani v nejmenším. Následné setkání s ostatními byla krásná tečka za tímto super závodem.

Teď minimálně týden nechci kolo ani vidět! Do Křivoklátského pekla nejedu žádné Koloděje ani nic jiného, maximálně si někam půjdu zahrát šachy!

Šemík – Opět klasika

Málem jsem letos nejel, pár dní před startem je všechno špatně. A když už teda nemůžu jet dal jsem si ještě po nedělním delším běhu ve středu další. Proč se taky šetřit když nejedu, žejo. Jenže ve středu odpoledne je všechno jinak. Už dopředu jsem se domluvil se Sousedem že zkusíme pomoci Míše, no a to bude teď pecka s těma utahanýma nohama. To bude sranda až mi lídr ujede v prvním kopci. . No a málem se to stalo, dokonce dvakrát.

Takže náš balík odstartoval, my se Sousedem jak bylo dohodnuto v druhém balíku Cancellarou. A hurá do boje. Hned po pár metrech jsem ztratil přehled o Sousedovi, jede se docela na těсно, přejezd, hlídám si jen našeho lídra. Cancellara jede perfektně, v první půlce balíku, v kontaktu se soupeřkami. Zatím vše podle plánu, koukal jsem že tradiční vítězové pěkně schovaní tak uklidňuju Cancellaru že vpoho, že jen točit nohama, že závodit se začne až na 20-tém km v prvním kopci v Čečelicích. Říkám jí "Hele až přijde kopec, vem za to, tam půjde o všechno, není extra dlouhý, jed' na max". No a kopec přišel a Cancellara se opřela do pedálů, do pedálů se opřely i její soupeřky i domestik Šemík. Jojo a ten kdo nestíhal jsem byl já. To byl nářez, jen jsem koukal jak se mi všechny děvčata včetně našeho lídra vzdalují. A je to tady, to jsem pomocník, to je ostuda. Dostihl jsem Cancellaru až v polovině kopce kdy jí začaly poodjíždět soupeřky. Tady se rozhodlo. Nahoře jsme zůstali ve dvou, soupeřky v asi 10-15ti členném balíku cca 150m před náma a vzdalovaly se. Veselejší to začalo být po pár kilometrech za Řepínem, dojel nás Soused. Ve třech to byla parada, Cancellara na rovinách prostě lítá, jsem byl nadšený jak to odsejpá a začal jsem si říkat, že jestli třeba z té skupinky před náma odpadne, mohli bychom ještě nějaký scalp urvat. No a pak jsme potkali chlapíka s defektem, bez pumpičky, no ..... jako že si svého lídra a Souseda dojedou. No dojel jsem je právě když sundávali píchlé zadní kolo po asi 15ti kilometrech zoufalé jízdy. To jsem ale domestik co. Prý chytili v kokořínském údolí skupinku . Zadní kolo jsme opravili a od té doby jsem jen zíral. To co vydrží Cancellara to jsem dlouho neviděl. Říkal jsem si že když pojedou moc, že si řekne. Bylo znát a hlavně slyšet že toho má už plný brejle ale visela naprosto spolehlivě. Tempo k 35km/h do těch mírnějších stoupáních lehce pod 30km/h. Neskutečný co vydržela a v závěru stačilo naznačit že se ji možná bude hodit bodík za chlapíka co jel před náma a ještě zaspurtovala. Moc dobrý to bylo, Cancellara až zlepší kopce jak nahoru tak dolů bude to hodně zajímavé. Psát o tom, že se Sousedem rád jezdím nemá smysl, prostě klasika, Doksy opět zážitek zážitek. Jo a díky pánové Malino a Kolíkáci že jste mě druhý den dotáhli do Prahy, sám bych to jel dvakrát tak dlouho, byl jsem úplně ale úplně vyřízený.

BRDSKÝ ŠVIH

Kolíkáč – Radosti a strasti

Start! Pavel Trachta to odmávnul a už se řítíme do Řevnic, před rokem ostrý start pod Řevničákem se nekonal a tak se snažím neztratit kontakt se špicí, otázkou dne je, zdali už konečně vydržím s čelem celý Řevničák... Hned na začátku odjelo Kuře, pak na špici balíku vopičky předvádí Eda Pinkava a pak už nic moc nevnímám a jen dupu a dupu.

Tak se to nepodařilo, zase mi to ujelo, včetně Alánka a Léni, ale jsem přísátý do vcelku povedené grupy. Okolo Mníšku je čelo na dosah, ale je to jen optický klam, my ještě jedeme z kopce a oni už stoupají směrem Nová Ves. A hele, v tom stoupání se to štěpí a ve skupince odpadlíků vidím i dva orange dresy, to by stálo za to je sjet! A taky že jo, za přejezdem už jsme pohromadě. Jede se na mě neskutečná kaše, plápolám na konci jak papírový drak, všichni mají snahu sjet čelo. Za Novou Vsí se to znovu dělí, Alánek s Léňou jsou v té přednější grupě, já bohužel zůstávám vzadu. V lesním úseku už si přednější skupina čelo docvakla, začínám ztrácet veškeré naděje, tady okolo mě střídají snad jen 2 borci Nacpe se mezi nás ještě auto, které ale vyprovokuje další sjížděcí akci, která je korunována úspěchem a ve Voznici už si to funíme v čelním balíku. Hůůů to je mazec! Snažím se trochu oddychnout, ale jde to velmi ztěžka, stále musím stahovat sebemenší odskočení těch dravců. Před Dobříší zase díra, zase myšlenky na svěšení nohou, ale je tu nájezd na hlavní silnici, který je dobře ohlídán, takže nemusím brzdit a ještě se zpátky přicucávám. Dobříšské kostky, správně masírují nohy, nějak se našťestí zvolnilo, jak tu ještě dlouho vydržím? Ale při představě Hradce jdou na mě mdloby...

Tak teď za to někdo nechutně vzal, jsme na vrcholu magnetáčku u nemocnice, ještě se stačím zeptat Léni, jak na tom je a pak už jen svěšuji nohy. CHYBA! Tady to chtělo ještě zabrat a jet s nimi co nejdál, je tu sjezd, ve kterém balík mizí, cítím, že za sebou mám ještě nějaké borce a tak věřím, že se společně svezeme. Hradec jedu s Tomášem Habětinem (HIC) a Colemanem (SOS), je tu ještě Eda Pinkava, ale ten si v pohodě docvakává grupu před námi, která se zase vytvořila odpadnutím z čela a kde je i Alánek a Léňa. Jo tam jsem měl být Ale nedá se nic dělat, pokračujeme ve třech, v Hostomicích si nás sjíždí ještě jeden borec s Camelbagem, který ale na Babu nasazuje svoje tempo a odjíždí. Před studánkou fandící tým v podobě Petronie a Kamene úrazu. Díky!

Jedeme vcelku výlet, Tomáš přede mnou, Coleman si jede svoji frekvenci s mírným odstupem za námi a až vrcholky kopců si nás sjíždí. Rozbitým sjezdem do Bukové a do Pičina, kecáme co dál, budeme čekat na skupinku za námi? Před Hluboší mezi poli odjíždím s Tomášem, Coleman se dostává do nějaké krize, před námi Camelbag, ale i něco orange... Sjedeme si je? Ale ne, za námi se řítí nějaká grupa, počkáme na ně a sjedeme si je tak i tak. Ještě, že jsme počkali, je zase veseleji, do Jinců se točíme v kolotoči, sjeli jsme Camelbag, odpárali Colemana a za Jincemi, za přejezdem najednou Alánek, který evidentně není ve své kůži. Následující nechutné stoupání je pro mě málem konečná, odpadám, odpadám, ale pak nějakým zázrakem ve sjezdu na Běštín ještě tahám špici, začínám cítit pocukávání v pravé noze, tak záchranou je mi ledová voda z podaného bidonu od našich holek v Hostomicích. Díky!

Alánek se probudil a tahá špice směr Neumětely, ale v dálce za námi už policejní motorka oznamující, že druhý balík je tu. Další stojka směr Housinské sedlo a je tu Vitas, Holand'an a jemu podobní. Bohužel se ozývá i známý hlas: „A mám Tě Kolíkáci!“, s hrůzou trhám hlavou a on to legendární Mírek Zbuzek . Je rozjetý a tak se děším toho, že nás jen převálcuje a zmizí s druhým balíkem. Ale to se nestane, zvolňuje a tak v těsném závěsu hltáme ty procenta sklonu. Sjezd do Bykoše, Alánka ještě slyším za sebou, věřím, že se zahákne, Mírek je plný sil a tak se stává naší mašinkou. Za Bykoší se to zase začíná zvedat, ztratil jsem veškerou závodnickou chuť a jen tupě hákuji Míru, který musí i chvílemi čekat. Sjezd do Měňan, Alánka a Camelbag jsme vytrousili, motám se do cíle. Řvu na Míru ať jede sám, jen zdržují, ještě ty schody do nebe v Litni, tam mě čapnou křeče a můžu to zapíchnout úplně.

Skuhrov, Hatě, Hodyně, Svinaře óóó jak se to rýmuje, dnes to proklínám, stále visím za předsedou CK Záluží a vím, že ani letos ten cílový brdek do Haloun nebude ode mě pojat závodnický. Domlátil jsem to tedy nějak do cíle, ale radosti z toho moc nebylo. Tak ještě, že se můžeme zchladit ve stínu pípy a čekat na vyhlášení v družné zábavě

Léňa – Na dno podruhé

Na Brdský švih jsem se připravoval tak, že jsem poslední čtyři dny moc nejezdil. Jen jsme se byli projet po kopečkách s Icem, Malinou a Kuřetem. Profil se mi velice zamlouval, skoro žádné roviny, stále nahorů a dolů. Na předstartovní poradě v Hamr sportu jsem slyšel jen samé pozitiva, jako, že je to nejtěžší závod kolem Prahy, že se pěkně vyšťavíme do bezvědomí, padali pro mě ještě neznámá jména kopců jako Hradec, Baba, Jince (o každém z nich detailní zprávy kde člověku dojde), pak taktické rady typu: Řevničák uviset, svézt se v prvním balíku až pod Hradec a potom jet s těmi co ještě žijí. Prima příprava. Motivačky jsem měl dvě. Jedna udržet top ten v Hobby cupu a dát Rendu z KPO.

Na start se nakonec dopravuji vlakem do Řevnic ve společnosti raket Kuřete na Malinách. Zatím co rakety diskutují o tom kde je nejlepší nastoupit, jak vyhrát vrchařskou prémii na Řevničáku, já přemýšlím o tom jestli po těch jejich nástupech uvisím aspoň ten Řevničák. Cestou z Řevnic do Haloun ještě diskutujeme nad tím jaká asi přijede konkurence, hřeju se (nejen já) myšlenkou, že mistrovství, které se kryje se švihem by mohlo odklákat pár borců, kteří se většinou starají o naše rychle bezvědomí. Skládáme jména možných soupeřů (spíš pro

Kuřete), moc jich nemáme (doufáme, že většina nepřijede). Naše přemítání naruší pan Chyba, který si to šine ve sjezdu z Haloun proti nám. Hned je jasné jak se pojede. Na prezentaci vidím Rendu takže vše je připraveno na start.

Podle propozic měl start začínat v poklidu za zaváděcí motorkou až do Řevnic kde měl být ostrý start. Startovní výstřel mě nechává v klidu ani mi nevdá, že se mi moc nedaří zacvaknout do pedálů a soupeři mě míjejí. Jenže realita mě trochu překvapila, hned ve sjezdu z Haloun se balík natahuje do hada, který se řítí rychlostí před 60km/h a hned musím lepit první díru. Čelo ani nevidím točím tedy vzduch a mírně riskantní jízdou se dostávám do popředí jen abych viděl špic. Na Řevničák se vjíždí už v pohodě, točím vysokou frekvenci a užívám si toho, že se nejede hrana. Po pár stech metrech vidím odjetého Kuřete a čekám kdy se kdo zvedne a začne ho stíhat a tím ukončí pohodu. Naštěstí se ještě nic neděje. Po třech km mi ale jízda v ZDV končí, zahlédnu Petra Zahradku jak se zvedá a sním celý balík, rychlost se zvedá někam k 27km/h, tepy mám po chvíli nad 180, hlídám si Alánka a doufám, že když ho uvisím tak mi Renda neodjede. Jenže Renda odjíždí tak mi nezbyvá než se pořádně zmáčknot, předjet Alánka a hurá za žlutým Authorem Rendy. Toto mé rozhodnutí, bohužel přišlo pozdě a vzniklou díru už nesjíždím, naštěstí na vrchol přijíždí kolem mě docela početná skupinka borců, kde poznávám Honzu Procházku z KPO a Kolbabu jr..Určitě nemám v plánu se hned tady vyššavit, moc se tedy nazapojuju do stíhání prvního balíku z kterého bych stejně hned na dalším kopečku vypadnul a jen sklidňuju tepy a točím nohama. Procházka i Kolbaba odjíždí a zůstávám sám. Sjezd mi slouží jako dobrá regeneračka po prvotním šoku.

Ve výjezdu do lesa mě sjíždí početná skupinka ve které je Alánek, rozhodnu se s nim pokračovat. Na vrchol nás dováží Eda Pinkava s kolegou od Pinarella. Ve sjezdu do Nové Vsi pod Pleší vidím na chvostu naší skupiny Kolíkáče (má, ale formici). Alánek se stará o dost ostré tempo, tahá dle mého názoru zbytečně dlouhé špice a zasluhuje se dost o to, že již za Novou Vsí se vracíme do prvního balíku. Nevím čím to je, ale vždy když dojedu do prvního balíku, přijde mi, že oni snad všichni jedou jako by byli na výletě.

Nevím co mě čeká šinu se balíkem dopředu, abych se pozdravil s našimi raketami, Malina je do závodu tak zabrán, že ani nereaguje na pozdrav, Honzu (Kuřete) zdravím v době kdy couvá z čela. Jede se svižně, v brdcích velkou placku nemá cenu sundávat. V Dobříši jsme už opravdu velký balík, průměrnou rychlost máme kolem 38km/hod, začínám v balíku slyšet něco o tom, že se blíží kopec - Hradec. Sjíždíme se s Alánkem, který mě také povzbudí hláškou :Teď nás čeká kopec, který nemá rád ani v tréninku, že to jsou schody do pekel. Špice nastupuje a odjíždí hned na prvním schodu, posílen o vědomí, že mě čeká dlouhý kopec nejedu na plno a točím tempo, ale po chvíli mě předjíždí také Kolíkáč, který mi říká: Snad neodpadnem už tady!, tak ok zvednu se a začnu jet co to dá, sjíždím pár borců, dojíždím Alánka a jedu s ním až na vrchol, kde se nám podařilo utvořit cca osmičlenou skupinku. Bohužel bez Kolíkáče.

O tempo se ze začátku hodně aktivně stará Procházka z KPO, po sjezdu se již střídáme docela pravidelně, Alánkovi to jede jen škoda, že když se dostane na špic tak zrychluje tempo což mi moc nesvědčí. Začínám si uvědomovat, že Renda mi frnkl ani nevím kde a doufám, že někde odpadne a dojedeme ho. Pravidelným tempem přijíždíme do serpentýn v lese, které se mi jedou velmi lehce točím frekvenci okolo 95ot, rychlost kolem 18 až 20km/hod, Berka s Machonem si dělají srandu : Ty Spešly, ale lítají nemají raketový pohon? Sami mají pod sebou rakety (Moser, Spyder). Celý kopec jedu špic, vesele si povídáme s kolegy ze Stodůlek. Na vrcholu se k nám přidává Eda Pinkava, ptáme se co tady dělá mezi námi odpadlíky, ukazuje zafixované (myslím, že to bylo) zápěstí. Ihned nám začíná udávat tempo. Na dohled máme někoho z Cyklotréninku, kterého po pár km sjíždíme. Po sjezdu se poprvé ohlížím na naší skupinku ve které postrádám Alánka, ptám se jestli někdo neviděl co se stalo, napadl mě defekt. Ještě se chvíli ohlížím jestli se někde Alánek nevylopne, že bych mu pomohl dojet

naší skupinu, ale nic. Smiřuji se tedy s tím, že už jsem sám a jen doufám, že se mu někde něco nestalo.

Nastává úsek kde už moc o závodění nešlo, kopce jsme jezdili stylem Pinkava, Cyklotrénink, já špic, nahoře čekačka, rovinky sjezdy táhnul většinou Pinkava jinak moc nepravidelné tempo, když jsem chtěl v jednom kopci zrychlit tempo, ještě jsem byl upozorněn ať zvolním, že trhám skupinu, (to se na závodech dělá ne?). Sjíždíme ještě jednoho borce, který, ale s námi, dlouho nejede s tím, že čekal, že se s námi už jen sveze do cíle, ale jedeme pěknou kaší. Nechápu. V jednom kopci sjíždíme Rendu, který je v dost necyklistické poloze na kraji vozovky (v cíli se dozvídám o problémech s křečím). Závod si už jen užívám, Eda nás stihne pobavit svým pózováním před fotoaparáty (viz fotky).

Vyhlížím už netrpělivě cíl, žiju v domnění, že trať je dlouhá 90km tak na 87km v jednom brdku nastupuju a odjíždím asi o 300metrů, bohužel jsem se dostal na rovinku kde dost foukalo a jsem po chvilce dojet. Skupina naprosto nespolutracuje a nejede. Eda už je docela naštvaný, jde na špic a říká, že to klidně odtáhne. Snažím se ho střídat, někde pře Hatěma mu říkám, že chci ujet jako Cancellara. Moc nevěří nebo nerozuměl. Nevím. Odstřídávám a jdu na konec skupiny, v dále vidím ceduli Halouny a je mi jasné, že dojíždíme na cílový kopec. Nejsm spurtér a již jednou se mi vyplatilo nastoupit brzo a pak držet tempo tak hned na začátku řadím velkou, najíždím úplně na levou část vozovky, roztáčím frekvenci ala Armstrong až mě překvapuje, že nikdo nijak nereaguje, během chvilky mám náskok několik stovek metrů, shazuju velkou a dotáčím se do cíle, bohužel jsem ztratil přehled, tak mě ještě předjíždí Machota ze Stodůlek.

V cíli toho mám plné zuby, pokládám kolo do příkopy a jdu si "vyprázdnit" žaludek. Nohy zatracené bolí. Nevím jak je to možné, ale všechny závody Hobby cupu mě vyšťaví vždy až do dna. Zlatý UAC (idyž toto byl taky...) . Cíle jsem si sice splnil, ale kdyby Renda nedostal křeče tak mě dostal jedna báseň, dokonce by dojel ve skupině s Malinou! V Hobby cupu jsem se ještě posunul na páté místo, v tomto aspoň spokojenost. Mrzí mě, že jsem byl tak na šrot, že jsem si naplno neužil pozávodní atmosféry u Paviána. Cestou domů jsme se ještě s Kuřetem na Malinách a Rendou s Marhim stavili v Řevnicích na dlabanci u Rysů a pak vlakem do Prahy, kolmo nebyly síly. Hezký, náročný závod.

Mirek – Brdský švih potřetí

Tak jsem se opět po roční odmlce zúčastnil Brdského švihu. Loni jsem dal přednost triatlonu na Kleštěnici a předchozí dva ročníky jsem jel. Zejména ten v roce 2005 byl pro mě velice významný, jel jsem ho s Kolíkáčem a zjistil jsem, že také existují nějaké Šlapky, následně z toho vznikla kolikrát velice povedená spolupráce na maratonech ve skupině B. No jako úvod to stačí a jdeme na závod.

Na start jsem jel 20 km na kole, jako rozjetí to bylo akorát. Prezentace, občerstvení a jdeme na start. Podle propozic se mělo jet po startu pomalu za zaváděcím vozidlem do Řevnic na ostrý start. Houby. Už nad Řevnicema lepim první díru, spurtuju padesátkou zpátky do balíku, ve sjezdu trochu odpočinek a je tu řevničák. Čelo je tak 100 metrů předemnou, takže žádná pohoda, opět dřu jako blázen, do toho kopce jedu 28km/h, na tepáku přes 180, to je teda začátek. Do balíku se nakonec dostávám na pokraji kolapsu. Naštěstí se moc nejede, něco kolem 21km/h, takže stačím částečně regenerovat. Asi 2 km před vrcholem za to někdo vepředu bere, balík se natahuje, řídne a první nešťastníci (mezi nimi i já) ho opouštějí. Ne tak ovšem Kolíkáč. Koukám na to jako blázen, co ten chlap má za formu. V pátek si dá 160km proti větru, v sobotu 60km proti větru, v neděli 30km na start. Tiše jsem doufal, že bude unavený a budu mu alespoň trochu soupeřem, ale podobně jako na Rampušákovi absolutně nemám nárok. No nic, jedu si svoje tempo až na vrchol, tam dáváme dohromady asi osmičlenou grupu a valíme to na Mníšek. Před námi nikdo v dohledu a je tu ten nepříjemný brdek za Mníškem. Ten nesnáším, když tu jezdím sám tak tu vždycky fouká proti, teď bych si

rád odpočinul po řevničáku, ale ostatním se odpočívát nechce, tak visím na konci, hlavně neztratit kontakt. To se daří a za Novou Vsí se začíná konečně střídat. Až do Dobříše celkem pohoda, sjeli jsem asi dva odpadlíky. V Dobříši se naše skupina ale úplně rozpadá, ne díky nástupu, ale protože ti vepředu zapoměli odbočit, já trasu znám, takže na ně řvu a jedu správně. Někteří to otáčejí a někdo to vzal asi až další odbočkou. Za kostkama na konci města se nás dává dohromady asi šest a míříme na Hradec, jede se hodně svižně, ale přijatelně. Jak si tak libuju, jak jsem ten Hradec pěkně uvisel, tak skoro nahoře, posledních 200metrů tam kde je největší sklon, se prudce zrychluje, ti chlapi se asi zbláznili, naštěstí jsem to vydržel, ale další asi tři kusy to nestrávili. Do Hostomic padáme ve čtyřech, dál směrem na Babu se jede spíš údržba, občerstvujeme se.

Hned na začátku stoupání ale kolegové nasazují tempo, které nemohu akceptovat, nechávám je odjet a celý kopce jedu sám. Pomalu očekávám čelo druhého balíku, před dvěma lety mě dojeli nahoře na Babě, letos mě tam ale dojíždí jenom zbytek rozpadlé skupinky z Dobříše. Pánové se ale snaží, jedeme parádně, střídá se a tak ani v Jincích ještě nejsme dojetí. Hned na začátku stoupání za Jincema vidím dvě zatáčky nad námi oranžové zjevení. Je tam ve skupince Kolíkáč a dokonce i Alánek !!!! To mi dodalo neskutečně energie, do kopce dupu co to jde, předjíždíme polomrtvého pekelníka Petra Pohořalého a nepatrně se ke skupince před námi přibližujeme. Pod námi se ale objevuje čelo druhého balíku. Taktika je jasná, musím vyjet nahoru dřív, než mě dojedou, tenhle expres totiž v kopci cestující nebere a na rovině pod Housinu se s nima svézt. Kopec tedy jedu obdobně jako KPO časovku, nahoře mám ještě rezervu a dojíždí mě až v Běštíně. Žádná výhra to ale není, Vitas, Kakač, Hájek a další se prostě rozhodli, že po rovině nepojedou, asi nemají proč, zezadu už je nikdo nesjede, tak se šetří do kopců, špice tedy většinou taháme my z prvního balíku, několikrát se objevuju na špici, snažím se trochu zrychlit, nikdo ale nereaguje, tak se před Neumětelema znechuceně zašívám na chvost skupiny. Směrem do Neumětela se to ale trochu rozjíždí, vesnici prolétáme padesátkou a při nájezdu na Housinu už máme Kolíkáče a spol. jako na dlani.

Na začátku kopce je dojíždíme, vím že o mě nemá tušení, tak když se v háku za Vitasem kolem něj proženu, stihnu ještě zakřičet "A mám tě!!! " Setrvačností se ještě na začátku kopce držím ve skupině, jak ale přibývají procenta, tak expres opouštím, tenhle vláček totiž černé pasažéry v kopci vysazuje bez možnosti návratu. Únava už je pořádně znát, tak mi bohužel ujíždí i skupinka, co jsem s ní jel od Baby. Před Bykoší se tedy dáváme dohromady s Kolíkáčem, Alánkem, a Camelbagem. Ani nevím kde jsme ztratili Alánka, ten tedy dnes není ve své kůži, v obvyklé formě by byl tak deset minut před námi, ve sjezdu do Měňan odpadl i Camelbag. Do Litně je to celkem po větru, daleko před námi nikdo, takže už se s Kolíkáčem jen snažíme, aby nás nedojel nikdo zezadu. Brdek v Litni v klidu vyjíždíme a už míříme do cíle. Cílový kopeček už jedu sám, Kolíkáč je po těch svých protivětrných objemech z předchozích dnů v dost dezolátním stavu, kousek před cílem se mi ještě podařilo přespurtovat jednoho člověka, ten už se ale bohužel vyjížděl po závodě takže nic, musel jsem vypadat jako blbec

Dojmy: pěkně jsem si zazávodil, žádný propadák jako třeba na Slapech to pro mě nebyl, žádná větší krize mě nepostihla, takže mám jenom ty nejlepší vzpomínky, Brdský švih je prostě nádherný závod, navíc pro mě na takřka domácí trati. Kolíkáč sice dojetý, ale kdyby byl odpočatý a já se nesvezl s čelem druhého balíku, tak bych ho viděl zase až v cíli, v tom prvním kopci mi odjel rozdílem třídy.

PeBe – poprvé na silničním kole

Úvodem chci připomenout, že to byl můj první silniční závod, takže spíš na oťukání a okoukání, jak to vlastně všechno funguje, jestli to v balíku zvládnou a tak.

Budíček v 7 ráno, nasnídat (hodně), obléknout, věci do kapes a jedeme s Kát'ou na Zbraslav. Tam už čeká asi 6 lidiček, představujeme se, povídáme, potíme se na vycházejícím sluníčku a

čekáme na ostatní, kteří jedou ze Smíchova. Doráží za chvíli a tak jedeme směr Lipence, Černošice, přes železniční most, slyším za sebou nějaké ohlasy na cyklokrosovou vložku, no nikdo nepíchnul, tak jedeme dál. Dobřichovice, Lety, Řevnice a nahoru kolem hřbitova do Haloun. U Paviána už čekají Kuře s Malinou, vyplňuju přihlášku, dostávám číslo (185). Chvilí váhám, ale nakonec přenechávám přišpendlení čísla na Kát'u, do zad mi ho nepřipíchla, takže děkuju ;-). Máme to časově jen tak tak, takže rychle ještě kupuju malinovku, ředím a rozlívám do lahví a jdu na start. Při rozpravě vtipně přijíždí autobus a dere se skrz balík, z druhé strany balíku doprovodná auta, celkem tlačence. Potom už ale start, přičemž se prý ostrý start odehraje až v Řevnicích. Samozřejmě všichni jedou co to dá, tak se nějak držím, sjezdy mi celkem jdou, jak jsem tlustej jede to samo. V Řevnicích se jede dál na plno, nějaký ostrý start jsem nezaregistroval. Snažím se hypnózou držet zářivě žlutého čísla Kolíkáče, celkem se mi to i v kopci daří, ale asi 1km před koncem už nemůžu, Kolíkáč mi ujíždí, holt to už nešlo. Nahoru vyjíždím v lehkých mrákotách, ještě že je tu ten sjezd k Mníšku. Tak sjíždím nějakou skupinku, zkouším se s nima udržet, ale ve stoupání od Mníšku do Nové vsi mi ujíždí, předjíždí mě i doprovodné auto a jedu sám.

Jedu sám až někam před Dobříš, kde mě dojíždí další skupinka, nebude to naposled. V Dobříši na zemi 3 vykřičníky a šipka doprava. Vedoucí skupinky tvrdí, že se odbočuje až za benzinkou, samozřejmě se odbočuje už před ní, jelikož jedu vlevo, tak to přejíždím a musím se vracet. Všichni mi ujeli a jedu zase sám. A to tak, že dlouho. Pořád vidím před sebou Gejzu, ale nedaří se ho dojet, prostě nemůžu. Opět mě dojíždí skupinka, 2xKPO a ještě 2 další, pokouším se zapojit do střídání, ale neumím to, střídám na druhou stranu a tak radši kukám vzadu. Stejně mi v kopci ujíždí, slyším akorát zepředu "hele, to je Gejza" a maník z KPO vyrazí vpřed. A tak jedu dál, před stoupáním na Babu potkávám Kát'u a Petru, беру lahev s vodou(děkuji) a šlapu nahoru. Potom o sobě nějakou dobu nevím, tupě šlapu, připadá mi to pořád do kopce. Ještě si pamatuju druhý průjezd Hostomicemi, zdravím holky ale nic nepotřebuju. Opět mě dojíždí další skupinka, vypadá to, že bych se mohl udržet, no za pár kilometrů mi zadní kolo dělá pšššš a stojím. Ach jo, to je smůla. Zjišťuju, že si za to můžu sám, místo pásky na ráfek jsem dal na doporučení a nalepil pásku NoTubes. Akorát je úzká a shrnula se a duše to nevydržela. Opravuju narychlo pásku, lepím díru, foukám. Celé mi to zabralo 8 minut. Mezitím to kolem mě sviští, ani jsem netušil, kolik lidí bylo ještě za mnou. Předjíždí mě i Quit, prý jestli mám všechno a že ho určitě za chvíli dojedu. No nevím. Mám opraveno a jedu dál, z kopce, začínám tušit, že Housínské sedlo, co mám v itineráři na rámu, bude ten krpál přede mnou. A taky že jo. Řadím kašpara(pokolikáté už) a šlapu. Furt se to zvedá, převod mi přestává stačit, hrůza. Před sebou opravdu vidím dres Šlapek, dojíždím a jedeme kousek spolu. Nahoře nás předjíždí Hruška a prý "Come on" ať jedu s ním. Už ale moc nemůžu, ujíždí mi a já zase jedu sám. Asi v posledním stoupání před tím cílovým mě dojíždí hlouček starších, visim až pod cílový kopec a nechávám je jet. Za mnou nikdo, přede mnou nikdo a tak to do cíle už nějak došmrdlám. Je to tu, Šlapky fandí, mám to za sebou. Můžu slézt, dostávám vodu, hroutím se do stínu. Po chvíli se probírám, jedu odevzdat číslo, palačinka a malinovka a chvíli povídáme ve stínu. Odjezd s Hanatem, Petrou a Kát'ou až na Zbraslav a pak už s Kát'ou až domu.

Ještě veselá příhoda, Hanato vypráví jak dostal žihadlo od vosy, která mu uvízla pod řemínkem helmy. Než jsem stačil dořít větu, dostávám taky žihadlo, do obočí. No nic.

Vlastně ještě na cyklostezce se mi opět shrnuje pásky, lepím a potom už domu.

Bylo to moc hezký, jsem rád že jsem se zúčastnil a že jsem to dojel. Vítr, slunce a samotka, měl jsem toho celkem dost. A děkuju pořadatelům, za značení trati, za lidi na křižovatkách, za to že nezveřejnili převýšení tratě, asi bych nejel.

A taky děkuju Kátě a Petře za vodu a za fandění. A samozřejmě gratulace všem, co si splnili cíle, Kuřeti gratuluju k bedně.

A tak

Strejda – Svih v krásné společnosti

Na Brdský Svih bohužel nedorazila zadná z našich holek. Tak to si budu muset vybrat nějakou jinou, kterou potahnu. Nechat se od někoho vest nemám sanci, ale jet to o samotě se mi nechce. Tak při stoupaní na Revnicák začínám vyhlížet nějakou oběť, kterou bych mohl tanout, ať ta jízda má nějaký smysl. A jo, nakonec máme celkem slušnou skupinku, alespoň sestícenou. Projíždíme Dobříš, začínáme stoupat, a tu už je jasné, že pohromadě si to neudržíme. Poodjíždíme s jenou mladou divčínou, tak se jí ptám, zda budeme čekat na ostatní, nebo to zkusíme ve dvou? Prej nemá to cenu čekat, stejně ji strasne serou, že nechtějí strídat a že si na mě pamatuje, že dojížděli jsme spolu na ŠOSu. Tak jo, tak dal už jedeme jen ve dvou.

Holka ve stopaních začíná krásně sténat. A to se v každém dalším kopci intenzita a emocionální zbarvení pořád stupňuje. Takže se začínám na každý další kopeček celkem těšit :o). Asi 15 kilometrů před cílem dojíždíme nějakého chlapa. Říká, že měl defekt, všechny mu ujeli a velmi slušně se pta, zda se k nám může připojit a dojet to s námi. Než stacím otevřít hubu holka křičí: „dobře, ale jen za předpokladu, že budeš strídat!“ . Nu to teda... Celou cestu ani nevystřelí nos zpoza svých zad a teď tady klade podmínky. To někdo bude mít doma generála :o). Ačkoli na druhou stranu, vzhledem k tomu, jak krásně umí sténat, nemusí být takový generál doma až tak úplně špatný :o))). Je tu poslední vážně stoupaní, emocionální utržení, zoufale vykřik: „Ja už nechci žádný další zku...ny kopeček!“ a pak ke sténání se připojuje vzlykání a brek. S chlapem docela zpomalujeme, nějak nám přijde líto ji tam nechat, a čekáme. Nakonec dobře to dopadlo, státně jsme dojeli do cíle.

V cíle mě vítají Petronie a Martas, a nabízejí mě jako záchranu vodu. Dekuji, moc mě to bodlo. Za rok to snad zajedu i trochu rychleji. Nu jo, ale co pak jiné pozitivky z té jízdy?

HALOUNSKÉ OKRUHY

Kolíkáč – Byl to skvělý den

Po Králi jsem si dal 14 dní bez kola, v úterý se prolil a zmrazil v Jevanech a tak do Haloun jsem spíše vyrážel na turistický výlet, zakončený předpokládanou oranžovou radostí při vyhlásování nejlepších U Paviána. Nějak na mě leze podzim, a tak jsem zvolil přesun autem na start, za což bych si v minulých letech dost nadával, že se nejedu pěkně vyklusat přímo z domova na start. Ale v tý ranní kose a při představě, že ještě zmokneme při závodě a já pak budu lézt z vyhřátého Paviána na kolo, mě nebylo úplně nejlépe. Holt asi stárnu. Navíc jsem ještě ráno vyvezl rodinku za jejich zábavou a odpoledne zase vyzvedl, takže se to pěkně spojilo.

Trase nového závodu Halounské okruhy, která se díky uzavírce v Bykoši dostala na objížďku okolo kostelíka, který jsme vždy dávali za prehistorických časů s Honzou a Zvarem, se pro mě stala krásnou vzpomínkou, a moc mě zajímalo, jak tam budu rádoby závodit. A sešla se velmi příjemná společnost, už u prezentace se člověk zdraví na všechny strany, všude známé tváře a hlavně ty oranžové. Tajně doufám, že neodlítnu příliš brzy a zkusím grupu s Mirkem, Robertem a Marhim, který měl v pátek večer po ICQ hodně bojovnou náladu.

Hned po startu se našťestí jede pohoda, ono v tom protivětru je to hodně náročné na špici, což ale po chvíli vůbec nevádí "legendárnímu Mírovi", který odjíždí balíku jakoby nic a táhne za sebou přišpendleného Edu Pinkavu. Koukám jako blázen, oni se nám spíše vzdalují a trvá to už nějak moc dlouho, no to bude titulní foto v 53x11. Naštěstí kopeček na Housinu, na kterém mám premiéru, začíná řádně provětrávat balík, ale Míru stále nevidím, dře co to jde, začíná odjíždět Alánek, Honzis, ale našťestí naopak předjíždím Marhiho (KPO) a po chvíli se ze zadu ke mě přisaje Mirek, tak toho jsem si vůbec nevšiml v té kaši, kde jsem ho předjel. Kopeček je to překvapující, když už čekám konec, tak se to ještě trochu zvedne a tak sjezd k Bykoši je

dalším utrpením, protože se snažíme sjet docela velkou grupu. Robert (CKKV), Mirek a já tvoříme základ stíhacího komanda, no stíhacího, spíše meleme z posledního, ten protivítr ubírá šíleně sil.

Želkovice a v ní ostrá pravá, několik borců to napálilo rovně, včetně Rendy (KPO), který nás pak po úzké asfaltce úplně přelítne jak torpédo a ty nepublikovatelné výrazy, co z něj padají Jo ale takovou sílu bych chtěl mít, to bych si je docvakl jedna radost, takhle mlátím nohama, ale moc se nepřibližujeme. Před kostelíkem to zkouším, jdu ze sedla, předjíždíme už nějak zdevastovaného Michala Koše a opravdu se přísávám na chvost té grupy. Ale ten rozmlácený sjezd už nejsem schopen jet a aspoň trochu točit, jsem jak na gumě, docela slušně prošitej . Dole písečná zatáčka a valíme to na Bykoš, zase brdek, zase trochu ztrácím, Mirek jde přeže mě a vypadá to, že se pevně zabudovává do té početné grupy. Já bojuji s Robertem, zkoušíme trochu střídat, ale oba dva jsme správně načatý a když se k nám propadne znovu Mirek, pomalu ale jistě máváme odjíždějícím borcům. Ten úsek za Bykoší úplně nesnáším, na Švihu mě taky vždycky kosí a teď znovu, docela dobrý psycho už z toho mám . Ale co, je tu Robert a Mirek a dalších asi 6 borců, ale hlavně Marhi tu není a to mě těší. Na Koněprusy se ještě vydrápeme a pak zaslouženě padáme dolů, ještě máme aspoň naději v oku, když v dáli vidíme ujíždějící skupinu, ale sami dobře víme, že už je nesjedeme. V Litni stojku už jedeme ve větším klidu, sice si dole zase blbě přehodím až mi spadne řetěz, opravdu jedu asi hranu a vůbec netuším co se děje pode mnou, ale naštěstí už po hlavní směr Osov jedeme po kupě, špice hodně bolí, tady je nejvíce cítit ten protivítr a tak se střídá dost neurovnaně, kopec na Housinu se taky překoná, docela tam cítím sílu, ale tuším, jak se všichni šetří na závěr. Za Koněprusy dělám další málem osudnou chybu, nechávám tam dost těžký převod, který po ostré zatáčce a brdku nedokážu utočit, grupa odjíždí a cpe se přede mě auto. Tak to je tedy věc, si to teď nechám ujet Naštěstí koukám, že Mirek s Robertem většinu skupiny kotví, za což jim dodatečně moc děkuji! Takže před Litní už se mohu zapojit do kolotoče, který má za úkol jediné, sjet uprchlíky, kteří díky mé blbosti ujeli. Před Svinaři na hlavní jsme si sjeli jednoho utečence a je tu cílový kopec, tak ho miluji , málokdy mám na něm sílu a morál něco předvádět, dnes se docela cítím dobře, ale zase mám výčitky svědomí teď spurtovat s klukama, kteří mi pomohli ... na pilu vůbec nemám, tak točím a točím a je to pro mě lepší strategie, neodpadám a dokážu zachycovat nástupy. Jeden z nástupů jsem zachytil snad jako jediný ze skupinky, nemám sílu se otáčet, ale cítím zezadu pohledy Roberta a Mirka, no zkusím to, ale stále nevěřím, že to vydržím až do cíle a kluci mě nepřelítnou ... najednou je tu ale fandící Malina a cílová lajna .... áááá ... oni mě nedojeli. No, pocit mám z toho rozporuplný, snad se kluci nezlobíte ...

Kecáme v cíli a přichází pro mě šok v podobě nové posily Bobka, který se na mě zubí, že dojel už zase s nabašeným Alánkem, ty bláho, tak to je mazec, to bych do něj neřekl, když jsme ho viděl na startu, ale Mirek mě hned uklidňuje, hele on mě dal i na Klikáčích. Aha, aha, no tak Bobku to velká gratulace!

A už je tu Pavián, sedáme k rozžhaveným kamnům a to o čem jsme snili se stalo skutečností, pohled na ty oranžový bedny a frenetický potlesk na to se nezapomíná. A k tomu přibude ještě jedna zpráva, Kapr je náš! Jo byl to skvělý den!